

พิมพ์ดีด
สำนักพิมพ์

คิวปิด... หัวใจปิดคิว

พิมพ์สุรณีย์

เมื่อกามเทพทำงานผิดพลาดด้วยความตั้งใจ
ความรักของมนุษย์ธรรมดาๆ จะลงเอยเช่นไร

บทนำ

เขาและเธอเลือกนั่งที่โต๊ะในสวนริมน้ำตก บรรยากาศเงียบๆ และ
ร่วมร่ำทำให้มีเรื่องมาคุยกันอย่างเพลิดเพลินโดยไม่ค่อยสนใจอาหารตรงหน้า
มากนัก

“พี่มาร์คไม่เบื่อหรอคะที่คบกับเมย์”

“ทำไมต้องเบื่อล่ะครับ”

“เมย์ทำแต่เรื่องวุ่นวาย แล้วก็...ไม่ค่อยได้เรื่องเหมือนคนอื่น”

“ไม่รู้สินะ พี่คงจะชอบ...คนไม่ได้เรื่องมั้ง”

“พี่มาร์ค!”

“พี่ล้อเล่นครับ”

“ถ้าวันนี้พาเมย์ไปดูหนังด้วย”

“จริงหรือครับน้องเมย์” เขาทำหน้าตื่นเต้น “แล้ว...ต้องขออนุญาต
คุณป้าก่อนรีเปล่า”

“ไม่ต้องขอหรอคะ แค่นี้. ไปบอกที่บ้านก็พอ เมย์โตแล้วนะคะ”

มาร์คส์พาเธอออกจากร้านอาหารมาขึ้นรถยนต์คันใหม่ของเขา เขา

ติดเคอร์วอร์ถิปเอ็มดับเบิลยูสี่ขาวคันทรูแล้วเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาจึงดับเครื่อง

“ยังไม่ไปกันหรือคะ”

“พี่มีเรื่องอยากคุยกับน้องเมย์”

“ว่ามาสิคะ”

“อีกสองปี...ถ้าเรียนจบแล้ว เราแต่งงานกันเลยได้ไหม”

“พี่มาร์ค!” เธอตกใจที่เขาขอแต่งงานในรถแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่ดวงตาที่จ้องมองมาบอกว่าเขาไม่ได้พูดเล่นๆ “เมย์...ไม่รู้สิคะ”

“น้องเมย์ยังคิดไม่ตกอีกหรือว่าจะแต่งงานกับพี่ได้รึเปล่า”

“มันก็ได้อยู่หรือคะ แต่ว่า...เมย์ตัดสินใจคนเดียวได้ที่ไหน”

“อ้อ...” มาร์คสพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ “พี่จะไปคุยกับคุณปราบเอง”

“หา!” เธอเบิกตากว้าง ไม่คิดว่าเขาจะรวบรัดตัดความถึงขนาดนี้ “ก็...แล้วแต่พี่มาร์ค”

“ถ้าน้องเมย์ตกลง พี่จะไปคุยกับคุณปราบพรุ่งนี้”

เธอกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ไม่รู้ว่าเขารับประทานอะไรผิดลำแดงมาถึงได้รับรื้อนรูกหนัก

“ตกลงไหม”

“เอ่อ...” เธอเริ่มใจสั่นเมื่อต้องตัดสินใจเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตเวลานี้ อาหารที่เพิ่งรับประทานเข้าไปเริ่มออกฤทธิ์ปั่นป่วนขึ้นมาเสียเฉยๆ

“ว่ายังไงครับ”

“เมย์ขอเวลาคิด...” เธอเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนล้ำสันแข็งแรง ใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเมื่อใบหน้าของหนุ่มลูกครึ่งอยู่ห่างแค่คืบเดียว

“น้องเมย์...” มาร์คเองก็พูดไม่ออกเช่นกัน

“เมย์ว่าเราใจเย็นๆ ก่อนดีไหมคะ” เธอเริ่มได้สติ แต่ดูเหมือนจะเข้าไป...ริมฝีปากนูนเนียนถูกสัมผัสแผบสนิทจนเธอถึงกับนิ่งอึ้ง เขาระงับอ้อมแขนแน่นขึ้นด้วยความอ่อนโยนทะนุถนอมแต่สุดท้ายก็หยุด

“น้องเมย์...”

เธอรู้สึกว่แก้มร้อนขึ้นมาเสียเฉยๆ จึงรีบผละออกมาด้วยความ
อับอาย แต่เขาไม่ยอมปล่อยมือ่ง่ายๆ

“น้องเมย์ยังตัดสินใจไม่ได้อีกหรือครับ”

“ก็ได้ค่ะ”

หนุ่มลูกครึ่งยิ้มออกมาอย่างโล่งอก ก่อนจะกดปลายจมูกโต่งและ
ริมฝีปากลงบนแก้มเนียนใสของเธอ

“เราหมั้นกันไว้ก่อนดีไหมน้องเมย์”

“พี่มาร์คต้องไปถามคุณพ่อแล้วละคะ ว่าดีรีเปล่า”

เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เป็นเหตุให้ มิรันตี ดุรงคฤทธิ์ หรือ
‘น้องเมย์’ แทบไม่เป็นอันเรียนในวันถัดมา เมื่อออกจากห้องเรียนจึงมานั่ง
สงบใจอยู่ที่ริมสระกว้างภายในมหาวิทยาลัย บรรยากาศยามเย็นท่ามกลาง
สายลมพัดแผ่วๆ ช่วยให้ผู้รู้สึกผ่อนคลายลงบ้าง โดยเฉพาะหงส์คู่สีขาและ
ดำที่ว่ายน้ำเล่นอยู่ตรงกลางสระอย่างเพลิดเพลินเป็นภาพที่ทำให้หญิงสาว
ยิ้มออก

หงส์คู่ลอยอยู่กลางสระน้ำทำท่าเหมือนหยอกล้อกันไปมาท่ามกลาง
แสงแดดอ่อนๆ ขณะดวงอาทิตย์กำลังคล้อยต่ำลงเรื่อยๆ

“สวัสดิ์ เมย์”

“อ้าว...รอสิ วันนี้มีเรียนด้วยหรือ” มิรันตีเงยหน้ามองหนุ่มรุ่นพี่ที่
เดินมาหาตรงริมสระน้ำ

รอสิ อัดมส์ เป็นชาวอังกฤษ กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร
นานาชาติเช่นเดียวกับมิรันตี แต่เขาเรียนคณะเศรษฐศาสตร์ ส่วนเธอเรียน
คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เขาเป็นรุ่นพี่ปีสุดท้าย ส่วนเธอ
เรียนอยู่ปีสอง

“ไม่มีหรอก แต่อยากเจอเมย์ก็เลยขั้บรมมาที่นี่”

“แล้วอีไรมาด้วยรีเปล่า” หญิงสาวอดถามถึงเพื่อนสนิทของเขาไม่ได้

“ถามถึงหมอนั้นทำไม” รอสถามขณะนั่งลงข้างๆ หญิงสาวที่ยังไม่ลุก จากริมสระ น้ำเสียงของเขาแม้จะฟังดูเรียบๆ แต่มีบางอย่างสะดุดหูคนฟัง คล้ายกับว่าเขาไม่ค่อยพอใจที่เธอเอ่ยถึงชายหนุ่มอีกคน

“ก็ทุกทีฉันเห็นคุณสองคนตัวติดกันตลอด ไปไหนด้วยกันทุกที่เลย ไม่ใช่เหรอ”

“คุณพูดเหมือนผมกับอีโร่ตัวติดกันเป็นแฟนกันอย่างนั้นแหละ” ว่าแล้วหนุ่มฝรั่งตาสีฟ้าก็ทำท่าขมลูก

ท่าทางของเขาทำให้หญิงสาวหัวเราะออกมา ทั้งที่กำลังมีเรื่องกังวลใจ อยู่ รอสเป็นชาวต่างชาติที่พูดภาษาไทยค่อนข้างชัดเจน คงเพราะเขามาอยู่ ประเทศไทยตั้งแต่เรียนเกรดสิบ และอาจจะเป็นคนที่สนใจใฝ่รู้ก็เลยพูด คล่องกว่านักเรียนต่างชาติคนอื่น ๆ

ส่วนเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนเกรดสิบของเขาชื่อ อีโร่ ชุกิยาม่า เป็นหนุ่มจากแดนปลาติบที่ติดตามพ่อกับแม่ซึ่งมาลงทุนทางธุรกิจ อีโร่ และน้องชายจึงต้องย้ายมาเข้าโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย

“แล้วทำไมคุณมานั่งเหม่ออยู่ตรงนี้ นี่มันก็เย็นมากแล้วนะ”

“มีเรื่องต้องคิดนิดหน่อย นั่งตรงนี้ช่วงเย็นๆ ไม่มีใครมันสงบดี คุณว่าไหมล่ะ” มิรันตีพูดกลางแยะหน้ามองหลังคาโบสถ์คาทอลิกที่ตั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของสระน้ำ เป็นโบสถ์ที่สวยงามภายใต้บรรยากาศร่มรื่นในมหาวิทยาลัย

“เรื่องผู้ชายลูกครึ่งเยอรมันคนนั้นใช่ไหมที่ทำให้เมย์ไม่สบายใจ”

“คุณรู้ได้ยังไง” มิรันตีหันไปมองหน้าเขาด้วยความสงสัย เป็นจังหวะที่หนุ่มอังกฤษหันมาหาพอดี เธอจึงมองเข้าไปในดวงตาของเขา

ตาสีฟ้าอ่อนๆ เหมือนมีแสงสว่างบางอย่างและดูลึกล้ำราวกับมีอุโมงค์ อยู่ใต้นั้น มิรันตียังคงจ้องมองดวงตาคู่นั้นด้วยความตื่นตกใจเล็กน้อย สมองสิ่งงานว่าภาพที่เห็นไม่ใช่เรื่องปกติ เขาเธออาจจะพร่าเลื่อนไปชั่วขณะ จนเห็นอะไรแปลกประหลาดอย่างนี้

“ผมรู้ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณ” เขาตอบอย่างมั่นใจ “และอีกหลายๆ

เรื่องบนโลกใบนี้

“หมายความว่ายังไงคะ” หญิงสาวถามก่อนจะกะพริบตา พอดีจ้องมองดวงตาสีฟ้าอีกครั้ง อุโมงค์ลึกลับก็หายวับไป แต่เธอกลับรู้สึกใจสั่นชอบกล คล้ายกับถูกพลังงานบางอย่างพุ่งเข้าใส่

“เขาขอหมั้นเพื่อผูกมัดคุณใช่ไหม” รอสถามเสียงเข้มขึ้น

“เอ่อ...ใช่ ฉันไม่รู้จะบอกคุณพ่อยังไงดี คุณก็รู้ว่าคุณพ่อหวงฉันขนาดไหน” มิรันตีเล่าให้หนุ่มรุ่นพี่ฟังเพราะอยากระบายกับใครสักคน

“กลับคำตอบของคุณพ่อใช่ไหม เพราะใจจริงอยากรับหมั้นเขา”

“ก็ใช่...ฉันกับพี่มาร์คคบกันมาเกือบสามปีแล้วนะ ถ้าเราหมั้นกันก็ไม่น่าจะใช่เรื่องแปลกหรือจริงจังไหมล่ะ หรือคุณคิดว่ายังไงรอส” มิรันตีอดถามเขาไม่ได้เพราะกำลังต้องการที่ปรึกษาสักคน

“ผมไม่น่าทำพลาดเลย ให้ตายสิ” รอสตอบในแบบที่คนถามได้แต่ทำหน้างงๆ

“คุณว่าอะไรนะ”

“เปล่า...ไม่มีอะไร” เขารีบส่ายหน้ากลบเกลื่อน ก่อนจะถาม “คุณจะหมั้นกับเขาเพราะความรักเท่านั้นเองหรือเมย์”

“ถามอะไรแปลกๆ ก็ใช่นะสิ ไม่รักกันจะหมั้นไปทำไม”

“มีผู้หญิงอีกเป็นร้อยที่ยอมหมั้นหรือแต่งงานกับผู้ชายสักคนโดยที่ไม่ได้รักเลย” รอสพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ดวงตาสีฟ้ามีแววครุ่นคิด เหมือนกำลังขังใจอะไรสักอย่าง

“จริงหรือ เป็นไปได้ยังไง”

“เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละเมย์ ผมเคย...เอ่อ...เห็นหมากับตา” รอสยกไหล่เหมือนเรื่องที่ได้พูดไว้สาระ

“แล้วจะทำแบบนั้นเพื่ออะไร ต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักจะมีความสุขได้ยังไงกัน” มิรันตีอดแย้งไม่ได้ ในความคิดของหญิงสาวที่ยังอ่อนประสบการณ์ต่อโลกใบนี้ ไม่มีเหตุผลใดที่ผู้หญิงต้องกระทำเช่นนั้น

“บางคนเขาไม่ได้บูชาความรักเหมือนเมย์ พวกเขายอมสละความรักเพื่อเงินทอง หรืออาจจะเพื่อความสะดวกสบาย หรือแม้แต่ความเหมาะสมและหน้าตาทางสังคม”

“อ้อ...แบบนี้เอง”

“แต่เมย์ไม่เหมือนคนอื่นใช่ไหม ผมรู้ว่าคุณเป็นคนจริงจังกับความรัก” รอสถามด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“คนแบบนี้มันมีเยอะแยะไป ถ้าจะบอกว่าไม่เหมือนใครคงไม่ได้หรอก รอส เขาเป็นว่าฉันคบกับพีมาร์คเพราะฉันชอบเขา เขาเป็นคนดีแถมยังหล่อด้วย ไม่ใช่เพราะเขารวยหรือจนหรอก เรื่องนั้นไม่เกี่ยว อ้อ...แล้วฉันก็ไม่แคร์ด้วยว่านามสกุลของเขาจะดังรีเปล่า ถ้าฉันชอบก็คือชอบ” มิรันตีบอกเขาแบบไม่คิดปิดบัง

“ขอบคุณมากสาวน้อย ที่ทำให้รู้ว่าลูกศรของกามเทพยิงพอจะใช้ได้ผลกับผู้คนบนโลกใบนี้”

“อะไรนะ” มิรันตีมองหน้าหนุ่มฝรั่งแบบงงๆ อีกครั้ง

“คุณทำให้ผมนึกถึงใครบางคนที่ผมไม่ได้เจอมานาน แล้วตอนนั้นผมก็ไม่อยากให้คุณรับหมั้นใครทั้งนั้น”

“รอสพูดอะไร ฉันไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

“ผมชื่นชมที่คุณเห็นความรักสำคัญกว่าเรื่องอะไรทั้งหมด แต่ผมกลับไม่อยากให้คุณรักใครเลยสักคน ผมเองก็สับสนเหมือนกัน”

“รอส...ไม่สบายรีเปล่า ฉันว่าเรากลับบ้านกันดีกว่า ยิ่งคุยกันก็ยิ่งงงไปใหญ่ ฉันยิ่งกลุ้มๆ อยู่ด้วย” หญิงสาวบ่นในตอนที่ท้าย ก่อนจะลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวลิเมย์” รอสลุกขึ้นมาคว้าข้อมือเธอไว้ข้างหนึ่ง

“กลับกันเถอะ ไกลค่าแล้ว”

“อย่าหมั้นกับมาร์คัส คุณไม่เหมาะๆกับเขาเลย” รอสบอกเสียงเข้ม

“อะไรกันรอส” มิรันตีจ้องตาสีฟ้าอ่อนด้วยความรู้สึกงง เพราะ

ปกติเขาไม่เคยมีท่าที่แบบนี้มาก่อน แถมตอนนี้ยังทำเสียงเหมือนออกคำสั่งอีกด้วย

“เขาไม่คู่ควรกับคุณเลยสักนิด ก็แค่มนุษย์เดินดินธรรมดาๆ คนหนึ่ง” เขาทำเสียงเยาะหยันชายหนุ่มอีกคน “เป็นความผิดพลาดของผมเองที่วันนั้น...”

“คุณพูดอะไร ฟังแล้วงง ไม่เอาแล้วกลับบ้านดีกว่า” มิรันตีเอ่ยแล้วทำท่าจะสะบัดข้อมือออก

“ยังกลับไม่ได้!”

“รอสิ!”

เขารวบเอาเธอแน่นจนมิรันตีต้องรีบผละออกมา แต่เมื่อจ้องดวงตาสีฟ้าอ่อนนั้นก็ไปอีกหน อุโมงค์ลึกล้ำในดวงตาคู่นั้นหวนกลับมาอีกครั้ง และคราวนี้สะกดให้หญิงสาวยั้งเหมือนหุ่น

“เมื่อห้าปีที่แล้วผมทำผิดพลาด แต่วันนี้ผมต้องการคุณกลับคืนมาหลับตาลง... ผมจะทำให้คุณลืมเขา คนที่เป็นเพียงแค่ความพลาดพลั้งในใจคุณ”

มิรันตีพยายามส่ายหน้า แต่สุดท้ายก็หลับตาลงตามที่ชายหนุ่มสั่ง เพียงวินาทีเดียวหญิงสาวก็รู้สึกเหมือนหัวใจกระตุกแรงราวกับถูกกระชาก แต่ไม่อาจลืมตาขึ้นมามองสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

รอสิ อัดัมส์ ดึงวัตถุสีเงินออกมาจากหน้าอกของหญิงสาวช้าๆ ขณะที่เธอยืนหลับตาเหมือนถูกมนตร์สะกด ดวงตาสีฟ้าสว่างวาบขึ้นอีกหนเมื่อเห็นลูกศรสีเงินเงวับในมือออกมาจากตัวหญิงสาว

“ลาก่อน... มาร์คัส มุลเลอร์”

ลูกศรสีเงินถูกเหวี่ยงออกไปด้วยแรงมหาศาล พุ่งผ่านสระกว้างไปยังโบสถ์หลังใหญ่ที่มีต้นไม้ล้อมรอบหนาตา คนที่ขวางเพียงแค่เหลือบมองโดยไม่สนใจสิ่งที่รู้สึกได้ว่าคำอีก ดวงตาสีฟ้ามองหญิงสาวที่ยังคงยืนหลับตานิ่ง ลูกศรสีเงินพุ่งผ่านหลังคาโบสถ์แสนสวยงาม จนกระทั่งส่วนหัวอัน

แหลมคมกระทบมุมหนึ่งของหลังคาขนาดใหญ่จึงเปลี่ยนทิศทาง ลูกศรที่ หมุนคว้างอยู่กลางอากาศตกลงไปด้านหลังโบสถ์ภายในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์!

“เมย์...” ชายหนุ่มเรียกหญิงสาวที่ยังไม่ยอมลืมตาขึ้นมา “เมย์...”

ร่างบอบบางในอ้อมแขนไม่ยอมขยับ แคมยังมีอาการคล้ายกับจะล้มลงอย่างหมดเรี่ยวแรง คนที่ประคองอยู่ต้องกระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้นและเรียกเธออีกหลายหน

“ผมขอโทษที่ต้องทำแบบนี้” รอสกระซิบนั่งจ้องมองใบหน้าสวยใสที่กำลังหลับตาพริ้มหลายอึดใจ แล้วค่อยๆ โน้มใบหน้าเข้าไปหาเพื่อสัมผัสริมฝีปากอิมคู่นั้นอย่างที่เคยฝึกฝนมานาน แต่สุดท้ายเขาก็หยุดก่อนจะแตะริมฝีปากเธอ...เขาทำแบบนี้กับมิรันตีไม่ได้

เขาจะไม่มีวันแตะต้องเธอ หากว่าเธอไม่ปรารถนาสิ่งนั้นจากเขา!

รอส อัดัมส์ อุ้มหญิงสาวขึ้นมาในอ้อมแขน แล้วพาร่างที่ไม่ได้สติไปที่รถยนต์คันเก่าของตน

๑

ซีอีโอคนใหม่

มาร์คัส มุลเลอร์ ซีอีโอคนใหม่ของเจ พีเอ็มเออร์ ออร์กานิเซชัน บริษัทจัดงานอีเวนต์ขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยเวลานี้ เขาเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งซีอีโอได้เพียงแปดเดือนนับตั้งแต่กลับมาจากเยอรมนีตามความต้องการของมิสเตอร์โจฮันเนส มุลเลอร์ ผู้เป็นบิดาซึ่งถือหุ้นใหญ่ในบริษัทแห่งนี้ได้หนึ่งปีเต็ม

ชายหนุ่มลูกครึ่งกตโทรทัศน์ภายในเรียกเลขานุการเข้ามาพบ เพียงครู่เดียวอังคณา หญิงสาววัยสามสิบปลายๆ รูปร่างสูง แต่งตัวเรียบง่ายก็เดินเข้ามาภายในห้องบนอาคารสูงย่านสาทร แม้จะทำงานด้วยกันแค่เพียงไม่กี่เดือน แต่มาร์คัสกลับรู้สึกคุ้นเคยและพอใจการทำงานของเธอ ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ดูเหมือนว่าเธอ จะอายุมากกว่าเขาเพียงสามปีเท่านั้น

“นั่งก่อนสิครับคุณณา ผมมีเรื่องปรึกษา”

“เรื่องอะไรคะ” อังคณาถามด้วยท่าทีกระตือรือร้นอย่างที่เขาเห็นจน

คุ้นตา

“ผมอยากได้เลขาฯ ส่วนตัวสักคนนะครับ”

“เอ่อ...หมายถึงจะให้หน้าย้ายไปทำหน้าที่อื่นหรือคะ” หญิงสาวถามด้วยสีหน้าซีดเผือด

“เปล่าครับ คุณณายังเป็นเลขาฯ ประจำตำแหน่งของผมเหมือนเดิม แต่ผมอยากได้เลขาฯ อีกคนมาช่วยติดต่อประสานงาน อาจจะต้องเดินทางไปติดต่อกันด้วยกัน เพราะตามแผนงานปีหน้าเราจะรับงานใหญ่ต่อเนื่องตลอดทั้งปี ผมเลยอยากรับคนเข้ามาเตรียมตัวไว้ก่อน”

“ค่ะ คุณมาร์คต้องการเลขาฯ ชายหรือหญิงคะ”

“ชายหรือหญิงก็ได้ครับ แต่ต้องพร้อมทำงานอย่างที่ผมบอก”

“ค่ะ ถ้าอย่างนั้นณจะแจ้งคุณอนันต์เลยนะคะ” เลขาฯ สาวเอ่ยถึงผู้อำนวยการฝ่ายบริหารงานทั่วไปของบริษัท

“ขอบคุณครับ”

หลังจากอังกฤษออกไปได้ไม่นาน ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารงานทั่วไปก็มาพบมาร์คที่ห้องเพื่อสอบถามคุณสมบัติของเลขานุการส่วนตัวที่ซีอีโอต้องการ เพราะแผนกทรัพยากรบุคคลสังกัดฝ่ายบริหารงานทั่วไป

“ผมเพิ่งทราบเรื่องจากคุณอังกฤษ” ชายวัยกลางคนกล่าวพลางนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน

“เราปรึกษากันเมื่อครู่นี้เองครับ” มาร์คส่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมตามธรรมเนียมแบบไทยๆ ที่ต้องให้เกียรติคนที่สูงวัยกว่า เพราะอนันต์น่าจะอายุน้อยกว่าบิดาของเขาไม่มากนัก “ถ้ามีคนในบริษัทพอจะช่วยผมได้ ผมก็ยินดีนะครับ หมายถึงย้ายมาทำหน้าที่เลขาฯ ของผม”

“เท่าที่ผมดูตอนนี้ ทุกคนมีงานหลักสำคัญๆ กันทั้งนั้น ถึงคุณมาร์คจะต้องการคนภายในมาช่วยเพราะรู้งานของเราดีอยู่แล้ว แต่น่าจะลำบากครับ”

“ไม่เป็นไรครับ รับสมัครคนใหม่ก็ได้ เพราะผมต้องการคนมาช่วยประสานงานกับลูกค้าและคนภายนอก รวมถึงธุระส่วนตัวของผมเองด้วย

อันที่จริงก็ไม่ค่อยเกี่ยวกับคนหรืองานช่างในสักเท่าไร ส่วนงานเอกสารกับติดต่อกายในคุณณาทำได้ดีอยู่แล้ว”

“แล้วคุณสมบัติล่ะครับ”

“ผมอยากได้คนที่คล่องแคล่ว เป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรง การศึกษาและบุคลิกดีมากเพราะต้องไปติดต่อกับผม ที่สำคัญภาษาไทยและภาษาอังกฤษต้องดีมากๆ ทั้งสองภาษา คุณอนันต์ก็รู้ว่าผมอ่านภาษาไทย ผมต้องการตัวช่วย ไม่อย่างนั้นเสียเวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะอ่านเอกสารจบแต่ละเรื่อง” มาร์คัสเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายบ่นตัวเองที่ไม่ใส่ใจว่าเรียนภาษาไทยตั้งแต่เด็ก ทุกวันนี้จึงอ่านออกบ้างไม่ออกบ้าง ครั้นจะเริ่มเรียนใหม่ก็แทบหาเวลาไม่ได้

“เห็นคุณณอบอกว่าคุณมาร์คไม่จำกัดว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ไม่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะรีบเปิดรับสมัคร อีกไม่กี่วันคงมีคนสมัครเข้ามา”

“คุณอนันต์พิจารณาคุณสมบัติเบื้องต้นมาก่อนนะครับ คัดแล้วค่อยส่งมาให้ผม”

“ได้ครับ เป็นหน้าที่ผมอยู่แล้ว เอาเป็นว่าผมจะเรียกมาสัมภาษณ์เบื้องต้นก่อนดีไหมครับ”

“แล้วแต่คุณอนันต์ครับ ขอบคุณมาก”

“เที่ยงวันนี้ผมนัดทานอาหารญี่ปุ่นกับผู้จัดการหลายแผนกครับ คุณมาร์คพอมีเวลาไหม จะไปร่วมแจมกับเราก็ได้”

“ไปสิครับ ผมไม่มีนัดกับใคร” มาร์คัสเอ่ยยิ้มๆ รู้ว่าผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทั่วไปมีวิธีการเข้าถึงลูกน้องและเพื่อนร่วมงานเพื่อกระชับความสัมพันธ์มาโดยตลอด

ร้านอาหารญี่ปุ่นอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก ทุกคนจึงใช้วิธีเดินเพราะง่ายและประหยัดเวลาที่สุด เนื่องจากการจราจรในย่านนี้คับคั่งทั้งวัน

แถมยังหาที่จอดรถค่อนข้างลำบาก

สำนักงานเช่าบนอาคารย่านสาทรแห่งนี้เป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัท มาหลายปีก่อนจะถูกเทกโอเวอร์โดยมิสเตอร์มุลเลอร์ โดยมีโปรดักชันเฮาส์ อยู่บนถนนลาดพร้าว แต่หลังจากซีอีโอคนใหม่เข้ามาบริหารงานได้เพียงสาม เดือนก็มีมติจากที่ประชุมผู้ถือหุ้นให้ทุ่มงบประมาณหนึ่งร้อยล้านบาทเพื่อ สร้างโปรดักชันเฮาส์ขึ้นมาใหม่แทนอาคารเดิมบนเนื้อที่แปดไร่ของบริษัท

อาคารหลังเดิมทั้งเก่าและดูธรรมดาไม่ต่างอะไรจากอาคารพาณิชย์ ในสายตาของมาร์คัส ซึ่งถือว่าเป็นหน้าเป็นตาขององค์กรและสร้างความ เชื่อมั่นให้แก่ลูกค้าที่ตัดสินใจว่าจ้าง อีกไม่เกินสามเดือนอาคารหลังใหม่ก็จะ เสร็จสมบูรณ์ เขาจึงตัดสินใจย้ายสำนักงานทั้งหมดไปรวมกันที่นั่นเพื่อให้ ง่ายต่อการทำงาน

มาร์คัสและบรรดาผู้จัดการกลับมาถึงอาคารสำนักงานในเวลาบ่ายโมง เมื่อประตูลิฟต์เปิดมีคนจากข้างในเดินออกมาเพียงสองคน เขาจึงเดินตาม ทุกคนเข้าไปในลิฟต์เป็นคนเกือบสุดท้าย แต่ก่อนจะเข้าไปเขาเหลือบไปยัง ประตูทางเข้าอาคารที่เป็นกระจกเปิดปิดแบบอัตโนมัติ

หญิงสาวร่างสูงเพรียวในชุดทำงานแบบรัดกุมกำลังเดินตรงมาที่ลิฟต์ เขาเห็นใบหน้าเรียวเล็กผุดผาดนั้นแม้จะอยู่ในระยะไกลหลายเมตร เข้าทั้งสอง ข้างของซีอีโอหนุ่มจึงชะงัก

หน้าตาแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...

“คุณมาร์คครับ” ผู้จัดการแผนกคนหนึ่งเตือนเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มยืน อยู่หน้าลิฟต์ และตอนนี้มีคนเดินมาสมทบเพิ่มขึ้นอีกเพราะเป็นเวลาเข้างาน ช่วงบ่ายพอดี

มาร์คัสจำต้องละสายตาแล้วเดินเข้าลิฟต์ เขาหวังว่าหญิงสาวผู้นั้นจะ เดินมาทันเพื่อขึ้นลิฟต์ไปพร้อมกัน แต่แล้วความหวังของเขาก็ต้องดับสนิท เมื่อลิฟต์ร้องเตือนว่าน้ำหนักเกินหลังจากที่มีคนเข้ามาอีกสามสี่คนเท่านั้น คนที่กำลังจะก้าวเข้ามาจึงต้องถอยออกไปก่อนที่ประตูจะปิด

หนุ่มลูกครึ่งไทย-เยอรมันได้แต่ยืนสายหน้าที่ตัดลึนใจเดินเข้ามาใน ลิฟต์ แทนที่จะถอยออกไปก่อนเพื่อดูให้ชัดๆ ว่าเธอใช้คนที่คิดหรือไม่ เป็นไปไม่ได้... ลูกสาวคนใหญ่คนโตระดับนั้นจะมาเดินอยู่แถวนี้ได้ ยังไง

มาร์คส์กลับขึ้นมานั่งทำงานขณะที่ในใจยังคงคิดถึงหญิงสาวคนนั้น ถ้าใช้... เธอก็เปลี่ยนไปมากจนแทบจำไม่ได้ หรือไม่ก็อาจจะไม่ใช่เธอ

เขานั่งสับสนอยู่นานนับชั่วโมงโดยไม่รู้ตัวว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใดและ ไม่ได้แตะต้องงานบนโต๊ะ กระทั่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น

คนที่เปิดประตูเข้ามาทำให้เขาต้องหยุดคิดทุกเรื่องเพียงเท่านั้น แพรวดาว นักแสดงและนางแบบชื่อดังเดินส่งยิ้มหวานมาให้ เธอมาหาเขาที่บริษัท หลายหนแล้วหลังจากคบหากันได้ไม่ถึงเดือน เหตุเพราะหญิงสาวรับงาน อีเวนต์ให้ลูกค้าของบริษัทจึงมีโอกาสดูได้พบกันบ่อยๆ

เขาเคยไปดินเนอร์กับดาราสาวเพียงสองคน หลังจากนั้นแพรวดาว ก็เป็นฝ่ายตามติดเขา และดูเหมือนจะพยายามแสดงตัวเป็นเจ้าของใจกับเขา ต่อหน้าสื่อ โดยให้สัมภาษณ์หลังงานอีเวนต์ว่ากำลังเริ่มคบหาดูใจกับซีอีโอหนุ่มแห่งเจ พีริเมียร์ ออร์กาไนเซอร์ ซึ่งเป็นบริษัทอีเวนต์รายใหญ่อันดับ 1 ของประเทศ

มาร์คส์เริ่มอึดอัด เพราะความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับดาราสาว เป็นเพียงแค่การเริ่มต้น ในเมื่อยังไม่แน่ใจเหมือนที่เคยรู้สึกกับหลายๆ คน ที่ผ่านมา เขาจึงคิดว่าไม่ควรใกล้ชิดกับแพรวดาวมากจนเกินไป อย่างน้อย ฝ่ายหญิงก็ไม่ต้องเสียชื่อเสียงเพราะเขา แม้จะเป็นลูกครึ่งที่เกิดและเคยใช้ชีวิตในต่างแดนมานานหลายปี แต่ก็เข้าใจวัฒนธรรมแบบไทยๆ พอสมควร

“สวัสดีค่ะมาร์ค”

“ครับ” เขายิ้มให้หญิงสาวอย่างที่เคยทำ แล้วก็อดถามไม่ได้เพราะ ได้ยินว่าระยะนี้เธอมีคิวงานแน่นตลอดหลายเดือน “วันนี้ไม่ทำงานหรือครับ”

“คิดถึงคุณเลยขอหยุดสักวันค่ะ” แพรวดาวเดินอ้อมมายืนด้านหลัง

เพื่อโม่ในตัวไปกอดคอกชายหนุ่มและซบหน้าลงบนบ่ากว้าง

“เราเพิ่งเจอกันเมื่อไม่กี่วันนี้เองนะครับ” มาร์คัสบอกพร้อมกับหัวเราะเสียงเบา เพราะเริ่มคุ้นเคยกับการแสดงออกของดาราสาวคนสวยที่มักจะทักทายอย่างถึงเนื้อถึงตัว ซึ่งอาจทำให้ผู้ชายตะตะแตกได้ง่ายๆ แต่เขายังควบคุมตัวเองได้ดี แม้ว่าจะไม่ใช้เทพจุติจากเทือกเขาโอลิมปัส เป็นเพียงแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แต่เขายังพอมีสติไม่ให้อารมณ์หรือสิ่งใดครอบงำง่ายจนเกินไป

“สามวันแล้วนะ แล้วคุณก็ไม่โทร. หาแพรวเลย” แพรวดาวกระซิบข้างหูชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงแบบสาวสวยแสนงอนที่เคยได้ผลมาแล้วนักต่อนัก แต่ครั้งนี้เธออาจต้องผิตหัวง

“ปกติผมไม่ค่อยชอบคุยโทรศัพท์” มาร์คัสไม่ได้โกหก เพราะมักจะใช้โทรศัพท์เฉพาะเรื่องงานหรือเรื่องจำเป็นเท่านั้น

“แม่แต่กับแพรวหรือคะ แหม...น่าน้อยใจจัง”

“อืม...ผมขอโทษละกัน” มาร์คัสบอกเสียงเบาแล้วปลดแขนที่โอบรอบคอตัวเองออกอย่างนุ่มนวล ก่อนจะลุกขึ้นและพาหญิงสาวไปนั่งที่ตู้รับแขกภายในห้องทำงาน

“แพรวรู้ว่าคุณงานยุ่ง แต่แพรวก็อยากเป็นคนสำคัญบ้างนะคะ” แพรวดาวบอกอย่างไม่อ้อมค้อม เธอคว้าข้อมือเขาไว้ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้กตัว

“ผมให้ความสำคัญกับเรื่องงานมากเพราะเพิ่งมาเริ่มต้นที่นี่ คุณเข้าใจใช่ไหมครับ”

“ค่ะ” ดาราและนางแบบชื่อดังจำต้องพยักหน้ายอมรับเหตุผลของเธอ “ทำงานหลายๆ ระวังหน้าจะแก่ นะคะ”

“ได้อย่างนั้นก็ดีสิ ตอนนี้อยู่ติดต่อกับลูกค้าที่ไหนเขาก็หาว่าผมเด็ก”

“คุณไม่ได้เด็กหรอกค่ะ แต่พวกลูกค้าของคุณซื้อใจจากต่างหากละ” แพรวดาวลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปประชิดตัวเขาพร้อมส่งแววดตาที่เต็มไปด้วย

ความหลงใหลให้

“อิจฉาอะไรครับ” มาร์คัสจ้องมองดวงตาที่ตลกแต่งด้วยเครื่องสำอาง เขาเคยเห็นแววตาแบบนี้ของสาว ๆ มานับไม่ถ้วน แต่กลับแทบไม่เคยรู้สึกอะไรเลย บางครั้งเขาก็เผลอคิดว่าตัวเองเป็นพวกใจตายด้าน!

“อิจฉาที่คุณหล่อมากๆ นะสิ”

มาร์คัสหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้า เขาแทบไม่อยากเชื่อว่าแพรวดาวคิดได้เพียงแค่นี้จริงๆ ที่สำคัญไม่อยากได้ยินคำสรรเสริญเรื่องรูปร่างหน้าตาจากผู้หญิงคนไหนเพราะเขาไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์ แต่เป็นผู้บริหารของบริษัทที่ต้องใช้ความสามารถในการทำงานเท่านั้น

“ขอบคุณที่ชมนะครับ แล้วคุณมาหาผมมีอะไรรีเปล่า”

“เย็นนี้ไปดินเนอร์กันหน่อยไหมคะ”

“วันนี้ผมไม่สะดวก”

“มีนัดแล้วหรือคะ”

“เปล่าครับ ผมอาจจะเลิกงานช้า เอาไว้โอกาสหน้าละกันนะครับ”

“ก็ได้ค่ะ ถ้างั้นวันนี้ให้รางวัลปลอบใจแพรวหน่อยได้ไหม”

“รางวัล?”

“แหม...ทำหน้าที่แบบนี้เอง ใครๆ ถึงได้ทำว่าเป็นเด็ก” แพรวดาวทำเสียงหมั่นไส้นิดๆ “เหมือนเพิ่งอายุสิบแปดอย่างนั้นแหละค่ะ”

“ผมแคงงว่าคุณต้องการอะไร”

“แพรวไม่อยากจะทำอะไรเลย รางวัลแบบนี้ไงคะ” ดาราสาวหุ่นสูงเพรียว จูบแก้มมาร์คัสหนึ่งที่เป็นคำตอบ

หลังจากแพรวดาวกลับไปแล้ว เจ้าของห้องจึงนั่งทำงานต่อโดยพยายามรวบรวมสติไม่คิดถึงใครอีก ไม่เช่นนั้นเอกสารที่ส่งมาให้พิจารณาทั้งในแฟ้มและอีเมลอาจกองพะเนินอยู่เช่นเดิม

มาร์คัสตัดสินใจลุกจากโต๊ะทำงานหลังห้าโมงเย็น วันนี้เขารู้สึกว่าจิตใจไม่ปลอดโปร่งเสียเลย แมื่อดาราสาวชื่อดังจะชวนไปดินเนอร์เขาก็ยัง

ปฏิเสธ จึงต้องเก็บคอมพิวเตอร์ในตบุง์กลางกระเป่าแล้วเดินออกไปหาอังคณา
ที่นั่งทำงานอยู่ในห้องฝั่งตรงข้ามกับผู้ช่วยอีกหนึ่งคน

“วันนี้ผมกลับก่อนนะครับ มีอะไรเร่งด่วนไหม”

“ไม่มีค่ะ แต่...” เลขาฯ มองใบหน้าของเจ้านายแล้วทำท่าทางลังเล

“แต่อะไรหรือครับ”

“เอ่อ...ก่อนจะออกไปที่รถแวะเข้าห้องนำหน้อยก็ดีนะคะ”

“เข้าห้องน้ำ?” มาร์คัสเลิกคิ้วแบบงงๆ แต่เลขาฯ สาวยังคงทำหน้าที่
อิหลักอิเหลื่อ “ผมคิดว่าจะเข้าห้องน้ำอยู่เหมือนกัน ขอขอบคุณนะครับที่เตือน
เพราะข้างนอกรถคงติด”

“ค่ะ”

หลังจากทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เขาก็ล้างมือที่อ่างล้างหน้าซึ่งมี
กระจกบานใหญ่จึงเห็นรอยลิปสติกสีชมพูเข้มบนแก้ม มาร์คัสถึงกับส่าย
หน้า รู้แล้วว่าทำไมถึงต้องมาเข้าห้องน้ำก่อนกลับบ้าน

รอยที่แพรวดาวฝากไว้ไม่ได้สร้างความประทับใจให้ชายหนุ่มลูกครึ่ง
แต่อย่างใด เขาไม่พิศมัยสาว ๆ ที่ชอบทำตัวเป็นฝ่ายรุกไล่มาจนเกินไป
เพราะสัญชาตญาณของเพศชายมักไม่ต้องการเป็นฝ่ายถูกไล่ล่า ที่สำคัญ
เสน่ห์ของหญิงสาวไม่ได้อยู่ที่เรือนร่างงดงามเท่านั้น แต่ควรเป็นความงดงาม
ที่มีค่าแก่การไขว่คว้ามาครอบครอง

ชายหนุ่มลูกครึ่งซัปรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ เอส-คลาส รุ่นใหม่ล่าสุด
ฝ่าการจราจรอแฉยามเย็นกลับมาถึงบ้านย่านสุขุมวิท เขาอาศัยตามลำพัง
ในบ้านหลังนี้เพราะต้องการความเป็นส่วนตัว แม่บ้านและคนสวนจะเข้ามา
ทำความสะอาดสัปดาห์ละหน ปัจจุบันพ่อกับแม่ย้ายไปพักที่คอนโดมิเนียม
ย่านสาทรซึ่งอยู่ใกล้ที่ทำงาน แม้ว่าพ่อจะอายุ ๖๔ ปีแล้ว แต่ยังคงทำงาน
เป็นผู้บริหารในบริษัทโฆษณาจนถึงทุกวันนี้ โดยมีลูคัส พี่ชายของเขาที่อายุ
ห่างกันหนึ่งปีเป็นมือขวา

เกือบสิบปีที่แล้ว พ่อสร้างบ้านหลังนี้บนที่ดินมรดกของแม่ในซอยลึกบนถนนสุขุมวิท บ้านชั้นเดียวทรงโมเดิร์นลอฟท์พร้อมสระว่ายน้ำเล็กๆ ริมนามหญ้ากว้างขวางเคยเป็นที่พักของมาร์คัสและครอบครัวก่อนจะไปเรียนต่อ เขาเคยไปอยู่ที่ประเทศเยอรมนีสองช่วง ช่วงแรกตอนไปเรียนปริญญาตรี จากนั้นก็กลับมาทำงานในบริษัทโฆษณาของบิดา แต่ต้องกลับไปอีกหนเมื่อหกปีที่แล้วเพื่อเรียนต่อปริญญาโทและพักใจจากความผิดหวัง

หลังจากเรียนจบ เขาทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านโฆษณาที่แฟรงก์เฟิร์ตหลายปี จนถูกเรียกตัวกลับมาบริหารบริษัทใหม่ที่บิดาเพิ่งเทกออเวอร์ เขาจึงกลับมาประเทศไทยอีกครั้ง

ส่วนลูคัสผู้เป็นพี่ชายแต่งงานกับสาวไทยคนหนึ่งหลายปีแล้ว จึงแยกครอบครัวออกไปอยู่ตามลำพัง ปัจจุบันนี้มาร์คัสจึงมีหลานอาถึงสองคน อยู่ในวัยน่ารักน่าหยิกทั้งคู่

ก่อนที่เขาจะกลับมา แม่ให้ช่างเข้ามาซ่อมแซมและตกแต่งบ้านทั้งหลังใหม่รอต้อนรับ เพราะช่วงสามปีหลังที่กลับมาเยี่ยมพ่อกับแม่ เขาไปพักที่คอนโดฯ ของท่านเนื่องจากสะดวกกว่าพักในบ้านที่ถูกปิดไว้ เมื่อมาร์คัสมาถึงจึงรู้สึกเหมือนอยู่บ้านหลังใหม่ สนามหญ้าขนาดใหญ่ก็กลายเป็นสวนสวยกว่าในอดีต

มาร์คัสเข้าไปในห้องนอนแล้วเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกับกางเกงสบายๆ ก่อนจะเดินตรงไปยังห้องครัวแบบฝรั่งที่เพิ่งตกแต่งใหม่ด้วยงานไม้สีวอลนัต เข้ากับผนังปูนเปลือย ผนังด้านหนึ่งเป็นกระจกบานใหญ่เหมือนห้องอื่นๆ ที่ออกแบบให้สามารถมองเห็นสวนสวยได้จากทุกมุมของบ้าน ช่วงที่อยู่ในต่างแดน เขามักจะทำอาหารเองเป็นประจำ แม้จะไม่มีฝีมือมากนักแต่ทำเองรับประทานเองก็พอไหว

เขาทำสเต็กปลาแซลมอน ซอสเซจ และสลัดแฮมภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมงเพราะทำอยู่บ่อยๆ ชายหนุ่มยกอาหารไปนั่งรับประทานที่โต๊ะตรงเทอร์เรซริมนสระว่ายน้ำ ติดกับสนามหญ้าที่ถูกโอบล้อมด้วยอาคารชั้นเดียว

รูปทรงคล้ายตัวแอล เมื่อมองจากนอกประตูรั้วเข้ามาจึงเห็นแค่อาคารชั้นเดียวและที่จอดรถ หลังจากเข้าประตูบ้านจะพบห้องโถงใหญ่ ส่วนห้องนอนทั้งสามห้องถูกออกแบบให้เหลื่อมกันจึงเห็นสวนสวยได้อย่างชัดเจน

หลังรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อย มาร์คัสก็เก็บงานสามไปเข้าเครื่องล้างจานซึ่งคนตะวันตกมีแทบทุกบ้านแต่คนไทยไม่ค่อยนิยม จากนั้นจึงเดินไปที่ห้องโถง ปกติเขาจะดูข่าวต่างประเทศหรือรายการต่างๆ จากเคเบิลทีวี บางครั้งก็ดูภาพยนตร์เพื่อผ่อนคลาย แต่วันนี้เขาเปิดโน้ตบุ๊กที่หิ้วมาจากที่ทำงานเพราะไม่ชอบเปลี่ยนคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานประจำเพื่อเช็คอีเมล และอาจจะอ่านข่าวทางอินเทอร์เน็ตตามประกาศนรุ่นใหม่ที่ไมค่อยพึ่งพาหนังสือพิมพ์

เมื่อเปิดอีเมลก็พบว่า ผู้จัดการแผนกทรัพยากรบุคคลส่งใบสมัครงานมาให้ตอนหกโมงเย็นซึ่งเป็นเวลาที่เขาออกจากบริษัทแล้ว ปกติมาร์คัสไม่อ่านอีเมลต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องงานจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือ นอกจากเป็นเรื่องเร่งด่วนเท่านั้น แต่ใบสมัครงานที่กำลังจะเปิดดูทำให้รู้สึกแปลกใจไม่น้อย เขาเพิ่งคุยกับบอนด์ก่อนเที่ยง เป็นไปได้หรือที่จะมีคนรู้ข่าวประกาศรับเลขาฯ คนใหม่แล้ววิ่งเข้ามาสมัครงานในช่วงบ่ายทันที

เขารีบเปิดดูเพื่อไม่ให้เสียเวลานั่งพิจารณาในเวลางาน เพราะระยะนี้ต้องดูแลแผนงานให้ลูกค้าหลายบริษัท รวมถึงออกไปติดต่อเจรจากับลูกค้าเป็นประจำ

มาร์คัสอ่านข้อมูลของผู้สมัครคนแรกซึ่งเป็นชายหนุ่มและสมัครงานตำแหน่งครีเอทีฟ ดูจากภาพถ่ายแล้วหน้าตาทำทางค่อนข้างสำอางจนรู้สึกขัดตาพอสมควร จึงกวาดตาอ่านคุณสมบัติต่างๆ ที่กรอกเป็นภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็วแบบไม่ค่อยใส่ใจนัก เพราะถึงแม้คุณสมบัติจะผ่าน แต่ถ้าความรู้สึกส่วนตัวของเขาบอกว่าไม่ผ่านก็เป็นอันตกไป

ตำแหน่งเลขาฯ เป็นความพึงพอใจส่วนตัวของเขาเช่นกัน เพราะคนคนนี้ต้องทำงานใกล้ชิดกับเขาตลอดเวลา มาร์คัสจึงต้องเลือกคนที่รู้สึกพอใจ

และสบายใจที่จะร่วมงานด้วยเท่านั้น

ซีอีโอหนุ่มไฟแรงเปิดไฟล์ที่สอง ผู้สมัครคนนี้สมัครงานตำแหน่ง
ครีเอทีฟเช่นกัน แต่แผนกทรัพยากรบุคคลอาจเห็นว่ามีความสมบัติเหมาะสม
จึงลองส่งมาให้เขาพิจารณาดูก่อน คนที่สองเป็นหญิงสาว มาร์คัสจึงเลื่อน
ขึ้นไปดูหน้าตาให้ชัดๆ ใบหน้าของหญิงสาวบนใบสมัครทำให้เขานิ่งงันนาน
กว่าจะสามารถเลื่อนเมาส์ลงไปอ่านรายละเอียดต่างๆ ที่แนบมาด้วย

๒

Remember

“มิลิรันตันตี ดุงรคฤทธิ” มาร์คัสพีมพำเบาๆ ขณะกวาดตาผ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ผู้สมัครกรอกข้อความไว้ เขาแทบไม่ยากเชื่อว่าจะเป็นเธอ

น้องเมย์...

ใช่เธอจริงๆ เขาไม่ได้ตาฟาด สาวน้อยที่เขาไม่เคยลืม...ไม่ว่าจะจากกันนานเพียงใด

หญิงสาวหน้าตาสวยหวานแต่บุคลิกปราดเปรี้ยวคนนั้นคือ ‘น้องเมย์’ ลูกสาวคนโตของนักการเมืองชื่อดังที่ตอนนี้ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี เธอมาที่นี่เพื่อสมัครงานตำแหน่งครีเอทีฟ แล้วเธอรู้หรือไม่ว่าบริษัทนี้เป็นของใคร หรือใครเป็นผู้บริหารสูงสุด

มาร์คัสไม่มีสมาธิพอจะอ่านคุณสมบัติใดๆ ของหญิงสาว จึงเลื่อนเมาส์กลับขึ้นไปดูภาพถ่ายของเธออีกครั้ง

ภาพถ่ายหน้าตรงบอกให้รู้ว่าเธอยังเหมือนเดิมทุกประการโดยเฉพาะดวงตากลมโตสดใส มีเพียงแค่สีหน้าและบุคลิกเท่านั้นที่ดูเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

เขาเห็นหญิงสาวรอกในใบสมัครว่าอายุ ๒๖ ปี นี้อ่านมา ๑๑ ปีแล้วหรือนับตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกัน!

แต่คำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจ เหตุใดลูกสาวของรองนายกรัฐมนตรีอย่างมีรันตีต้องออกมาทำงานทำ ในเมื่อบิดาเป็นใหญ่เป็นโตในบ้านเมือง หากจะฝากฝังให้ทำงานที่เหน็ดเหนื่อยยาก แล้วเท่าที่จำได้ครอบครัวของปราบดา ดุรงคฤทธิ ยังมีกิจการส่วนตัวอีกด้วย

เขาเลื่อนลงไปอ่านประวัติการศึกษาและการทำงานของเธอจนจบแล้ว ถอนหายใจ แวบแรกเขาไม่คิดจะเรียกมีรันตีมาสัมภาษณ์ แต่สุดท้ายก็ตัดใจไม่ได้ แม้เรื่องราวจะผ่านมาถึงหกปีแล้ว แต่มาร์คัสก็ไม่เคยลืมแม้แต่วินาทีเดียว

‘พีมาร์ค เรื่องหมั้นของเราเมื่อยังไม่พร้อมค่ะ’

มาร์คัสนัดมีรันตีออกมาพบหลังจากเอยเรื่องหมั้นนานร่วมสี่ปดาห์ แล้วก็ได้อำตอบนี้จากคนรักที่ดูใจกันมานานหลายปี ความรักระหว่างเขากับเธออาจไม่หรือหาเหมือนชายหนุ่มหญิงสาวคู่อื่น แต่เป็นความผูกพันที่ค่อยๆ ก่อตัว และผลิบานราวกับอยู่ท่ามกลางแสงอบอุ่นของดวงตะวันยามเช้าที่เต็มไปด้วยความสดใส

เขาได้แต่ยิ้มนิ่ง เพราะวันที่ขอหมั้นมีรันตีไม่มีทำที่ว่าจะปฏิเสธแต่อย่างใด เธออาจล้งเลหรือขัดเขินอยู่บ้างตามประสาหญิงสาวที่ยังขาดประสบการณ์ชีวิต

‘เกิดอะไรขึ้นครับ หรือว่าคุณปราบไม่เห็นด้วย’ นั่นเป็นเหตุผลเดียวที่มาร์คัสพอจะคิดออกในเวลานั้น

‘ไม่เกี่ยวกับคุณพ่อค่ะ’

มีรันตีมีสีหน้าอึดอัดใจมากขึ้น เธอมองเขาด้วยแววตาไม่เหมือนเดิม ท่าทีของเธอเปลี่ยนไปราวกับว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นหลังจากวันที่เขาขอหมั้น

‘ไม่เกี่ยวกับคุณปราบ แล้ว...ทำไม’

‘เมย์คิดว่ามันเร็วเกินไป แล้ว...เอ่อ...’

มีрінตีมองหน้าเขาด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ ก่อนจะหันหน้าออกไปนอกร้านอาหารที่บรรยากาศร่มรื่น

‘น้องเมย์มีคนอื่นรีเปลา’

‘ไม่มีค่ะ เมย์แค่มองไม่แน่ใจ’

หญิงสาวจ้องมองเขาด้วยแววตาไม่ต่างจากคำพูด เธอดูสับสนราวกับไม่แน่ใจในตัวเองมากกว่าไม่มั่นใจในตัวเขาด้วยซ้ำ

‘ทำไม...เรารู้จักกันมานานหลายปีแล้วนะ น้องเมย์ยังไม่แน่ใจอะไรในตัวพี่อีกเหรอ’ มาร์คัสถามด้วยน้ำเสียงตัดพ้อทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ‘พี่อาจจะเคยทำตัวไม่ค่อยดี แต่ตอนนี้น้องเมย์ก็รู้ว่าพี่เป็นยังไง’

‘เมย์รู้ค่ะว่าพี่มาร์คเป็นคนดี’

‘แค่นั้นเองเหรอ’ ชายหนุ่มถามแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองหน้าสวยใสที่ดูอ่อนเยาว์อย่างต้องการคำตอบที่แท้จริง ‘มันไม่ใช่แค่เรื่องที่เป็นคนยังไง แต่พี่รักน้องเมย์’

‘แต่เมย์ยังไม่แน่ใจ’

‘อะไรที่ไม่แน่ใจ’

‘เมย์ไม่แน่ใจในตัวเอง’

‘น้องเมย์หมายความว่ายังไง’ มาร์คัสรู้สึกมึนเหมือนถูกของแข็งๆ ทบตีศีรษะแรงๆ

‘เราพักเรื่องนี้ไว้ก่อนได้ไหม อีกตั้งสองปีกว่าเมย์จะเรียนจบ ทำไมเราต้องรีบหมั้นกันตอนนี้คะ’

‘รีบเหรอ...พี่คิดว่าเรารักกันซะอีก’ เขามองหน้าหญิงสาวอายุยี่สิบด้วยความรู้สึกผิดคาด สรุปว่าทั้งหมดเขาคิดไปเองเพียงฝ่ายเดียว ‘แต่น้องเมย์กลับบอกว่ากำลังสับสน ไม่แน่ใจว่าเรารักกันรีเปลา’

‘เมย์ไม่อยากโกหกพี่มาร์คค่ะ รู้สึกยังไงก็บอกไปอย่างนั้น เมย์ผิดหรือคะ’

‘โอเค ไม่มีใครผิด’ มาร์คัสตอบรับเสียงหนักๆ หน้าตาเคร่งเครียด
ขึ้นมาทันทีด้วยยังตั้งรับไม่ทัน

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาเฝ้าติดตามและประคับประคองความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้หญิงคนหนึ่งอย่างใจเย็นจนถึงเวลาที่เหมาะสม ถ้าบอกว่าเขาเสียเวลาไปถึงห้าปีก็น่าจะใช้ ระหว่างนั้นมาร์คัสไม่เคยมองใครอีกเลยเพราะมั่นใจว่าใจตรงกับหญิงสาวคนนั้น แม้เธอจะไม่เคยบอกรักเขาเลยสักครั้งก็ตาม แต่ตอนนี้เขาสรุบได้แล้วว่าเข้าใจผิดไปเอง!

‘เมย์ขอโทษนะค่ะ’

‘ไม่เป็นไร ถ้าอย่างนั้นเรากลับกันดีกว่า’

‘พีมาร์คกลับไปก่อนเถอะค่ะ เมย์จะรอรถที่บ้านมาร์บ’ มิรันตีพูด
ด้วยน้ำเสียงเกรงใจและห่างเหินราวกับไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน

‘ปกติพีไปส่งน้องเมย์กลับบ้านทุกครั้ง ทำไมวันนี้ถึงต้องให้รถมารับ’

‘เมย์...’ หญิงสาวทำหน้าที่เหมือนยังงั้นๆ และสับสน

‘พีจะไปส่ง ไม่ต้องเรียกคนขับรถมาหรอกครับ’

มาร์คัสจำได้ว่าขับรถไปส่งมิรันตีโดยแทบไม่ได้คุยกันเลยสักคำ เมื่อถึงบ้าน เธอหันมาขอบคุณและมองเขาด้วยแวตาว่างเปล่าจนชายหนุ่ม
ใจหาย

เหตุใดดวงตากลมโตสดใสที่เคยเต็มไปด้วยความรู้สึกยามที่สบตากัน
จึงเปลี่ยนไปเพียงชั่วข้ามคืน ราวกับมีใครหรืออะไรสักอย่างร้ายมนตร์ให้
หญิงสาวลืมทุกเรื่องราวระหว่างเขากับเธอ...

เย็นวันนั้นมาร์คัสกลับถึงบ้านด้วยความสับสน เขาพยายามตีความ
คำพูดของมิรันตีไปต่างๆ นานา แต่สุดท้ายก็จบลงที่ตนเองถูกคนรักปฏิเสธ
เธอไม่พูดกับเขาตรงๆ เพื่อรักษาหัวใจเท่านั้น แต่นั่นทำให้เขารู้สึกไปเองว่า
ยังมีความหวัง

มาร์คัสจึงโทร. หาพิมพ์ิสุธัญญา เพื่อนสนิทที่กลายเป็นแม่เลี้ยงของ
มิรันตี หลังจากเป็นพี่เลี้ยงให้บุตรสาวและบุตรชายของรัฐมนตรีปราบดา

แล้วทำนัรัฐมนตรีพอมายก็ตกหลุมรักพี่เลี้ยงคนสวยเข้าอย่างจัง จึงหาหนทางให้ได้แต่งงานกับพี่เลี้ยงสาวที่ไม่เพียงแค่นสวยเท่านั้น แต่ยังมีควมพร้อมและเหมาะสมจะเป็นแม่ของเด็กๆ ทั้งสองคนอีกด้วย

เธอไม่สะดวกคุยเรื่องมิรันตีทางโทรศัพท์ มาร์คส์จึงนัดพิมพิตราออกมาพบในวันรุ่งขึ้นที่บริษัทโฆษณา ตอนนั้นเขาทำงานเป็นผู้ช่วยของบิดา ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทโฆษณาชื่อดังในประเทศไทย

‘น้องเมย์ได้พูดอะไรกับพิมมีบ้างรึเปล่า’

‘พิกนี้ไม่ค่อยมีเวลาคุยกัน เพราะหนูเมย์ยุ่งๆ เรื่องสอบ แต่สองสามวันก่อนเห็นคุยกับคุณปราชญ์เรื่องนี้แหละ เราก็อิงอยู่ด้วย’

‘น้องเมย์ว่ายังไงบ้าง คุณปราชญ์ด้วย’

‘มาร์ค...เราอยากให้อใจเย็นๆ’

‘เย็นยังไง ที่ผ่านมาระทำทุกอย่างถูกต้องตามธรรมเนียมไทย ที่เขาเรียกว่าอะไรนะ เข้าตรอกออกประตูอะไรนั่น’ หนู่มลูกครึ่งบอกอย่างมีอารมณ์เล็กน้อย เพราะอยู่กับเพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กอย่างพิมพิตราตามลำพัง จึงไม่ต้องระวังมากนัก

‘เข้าตามตรอกออกตามประตู’ พิมพิตราชำนาญภาษาไทยมากกว่าจึงช่วยแก้ไข ‘แต่ตอนนี้หนูเมย์ยังไม่อยากหมั้น’

‘เป็นเพราะคุณปราชญ์เปล่า ปกติน้องเมย์เกรงใจคุณพ่อมาก’

‘ฟังๆ ดูเหมือนจะไม่ไชนะ เพราะวันก่อนหนูเมย์เล่าเรื่องที่มาร์คขอหมั้นให้คุณปราชญ์ฟัง แต่คุณปราชญ์ยังไม่ได้บอกความเห็นอะไร หนูเมย์ก็พูดขึ้นมาเองว่ายังไม่อยากหมั้น’ พิมพิตราเล่าด้วยสีหน้าอึดอัดใจแต่น้ำเสียงบ่งบอกว่าเห็นใจเขามากทีเดียว ทว่าอีกฝ่ายหนึ่งคือคนในครอบครัวของเธอ

‘เหตุผลล่ะ’ เขาริบเข้าประเด็นที่ค้ำใจ

‘มาร์ค...เรารู้นะว่ามาร์คจริงจังเรื่องหนูเมย์แค่ไหน แต่...’

‘มันเกิดอะไรขึ้น มีอะไรก็บอกมาเถอะพิมมี’ เขาถามอย่างร้อนรน

‘เราไม่อยากให้มาร์ครู้สึกแย้’ แม่เลี้ยงของมิรันตีมีสีหน้าลำบากใจที่

จะพูดความจริงกับเขา ‘แล้วอีกอย่างหนูเมย์ก็ยิ่งเด็ก’

‘บอกมาเถอะ เมื่อคืนเราทำใจมาทั้งคืนแล้ว นอนแทบไม่หลับ’

‘หนูเมย์บอกคุณปราบกับเราว่า...ไม่ได้รู้สึกกับมาร์คถึงขั้นจะหมั้นหรือแต่งงานกัน’

‘แค่นั้นเองหรือ’ มาร์คัสถามก่อนจะหึงตัวพิงพังก์เก้าอี้ทำงานอย่างหมดแรง เขารู้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่าเหตุผลของมิรันตีคืออะไร แต่ก็ยังอุตส่าห์หวังหึ่งที่เหลือเพียงแสงริบหรี่ไม่ต่างจากแสงของหึ่งห้อยเท่านั้น

‘แค่นั้น’ เพื่อนสนิทพยกหน้าก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ ‘ที่จริงเรื่องนี้คุณปราบก็ไม่เห็นด้วย ตามประสาคนเป็นพ่อยังไงก็ต้องห่วงลูกสาวเป็นเรื่องปกติ’

‘เราไม่ได้ว่าอะไรคุณปราบ ถ้าน้องเมย์ปฏิเสธเรื่องนี้เพราะคุณปราบเราก็จะไม่รู้สึกผิดหวังมากขนาดนี้’ มาร์คัสบอกเสียงเบาพลงสบตาคนที่มองมาด้วยความเห็นใจปนวิตก

‘มาร์ค...เราเสียใจด้วยจริงๆ นะ’ พิมพ์ิตราบอกพลงยื่นมือมาแตะหลังมือข้างหนึ่งของเขาที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน

‘ขอบใจนะพิมพ์ิตที่มีที่บอกความจริงกับเรา พังดูแล้วเรื่องเรากับน้องเมย์คงเป็นไปได้แล้วใช้ไหม ต้องจบแค่นี้’

‘มาร์คอย่าโกรธหนูเมย์นะ รวมทั้งคุณปราบด้วย’

‘เราไม่โกรธใครทั้งนั้น ไม่ต้องห่วง บางทีมันอาจจะไม่ใช่จริงๆ’

‘มาร์ค...หนูเมย์คงไม่ได้ตั้งใจ’ พิมพ์ิตราปลอบเขาเสียงอ่อนรราวกับเป็นคนทำให้เขาเสียใจ

‘ที่จริงแล้วเราอาจจะไม่เหมาะกับน้องเมย์ แต่เราฝัน...ตันหุรง เขาเรียกว่าตื้อใช้ไหม’ ชายหนุ่มฝันยิ้มรราวกับกำลังปลอบใจตนเอง ‘แต่สุดท้ายน้องเมย์ก็คิดได้ว่าไม่ใช่ เพราะที่ผ่านมามันเป็นความพยายามของเราเอง’

‘ไม่ใช่อย่างนั้นหรือมาร์ค เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้ หนูเมย์ยังเด็กอย่างที่เรบอก’

‘ฉันคงต้องโทษเทพอีรอส^๑ ไซ้ใหม่ ที่ทำงานผิดพลาดขนาดนี้’ เขากล่าวหากามเทพด้วยน้ำเสียงขมขื่น

‘สักวันคิวปิดจะแผลงศร เชื่อเราสิมาร์ค’

‘ตอนนี้เราชักไม่เชื่อแล้วว่าคิวปิดมีอยู่จริง หรือถ้ามีจริงก็คงอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเรา’

มาร์คัสรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ กามเทพองค์น้อยที่ถือคันธนูคอยเล็งไปที่หน้าอกของใครต่อใครอาจกำลังกลั่นแกล้งเขาอยู่ก็เป็นได้...ใครจะรู้

^๑ อ่านข้อมูลประกอบในภาคผนวกท้ายเล่ม

๓

ลูกสาวรองนายกฯ

หลังจากยื่นใบสมัครตำแหน่งครีเอทีฟที่เจ พีเอ็มเอ ออร์กาไนเซอ์ เรียบร้อยแล้ว มิรันตีจึงขั้บรถยนต์คันทรูกลับบ้าน กว่าจะฝ่าการจราจร ช่วงบ่ายกลับมาถึงบ้านก็เข้าสู่ช่งเย็น เธอพบแม่เลี้ยงแสนใจดีอย่าง ‘พีพิมพ์’ ที่เป็นทั้งพี่สาวและเพื่อนในเวลาเดียวกัน

แม่เลี้ยงของมิรันตีเป็นภรรยาข้าราชการเมืองที่เก็บตัวเงียบอยู่เบื้องหลังสามี โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานของเขาแม่แต่เรื่องเดียว นอกจากจำเป็นต้องออกงานพิธีการสำคัญเท่านั้น และทำหน้าที่ดูแลทุกเรื่องภายในบ้านรวมถึงลูกๆ ทั้งห้าคนของปราบดา

มิรันตีเป็นพี่สาวคนโตมีน้องชายร่วมมารดาซึ่งเป็นภรรยาคนแรกของปราบดาคือปองคุณ หรือแม่คกำลังเรียนมหาวิทยาลัยปีที่สี่ที่ประเทศอังกฤษ ปองคุณเป็นคนมั่นใจในตัวเองและมีความคิดความอ่านเกินวัยซึ่งเป็นนิสัยที่ติดตัวมาแต่อ่อนแต่ออก จนหลายๆ คนมักจะบอกว่าเขาเหมือนพ่อทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ

ส่วนน้องๆ อีกสามคนที่กำเนิดจากแม่ใหม่ คือ น้องพีกับน้องแป้ง

ฝาแฝดชายหญิงอายุเก้าขวบ และน้องชายคนสุดท้ายท้องอายุห้าขวบซึ่ชื่อน้องปูน
 “หนูเมย์วันนี้คุณพ่อกลับเร็วนะคะ อีกลักพักน่าจะมาถึงแล้ว” พิม-
 พิตรแอบอกลูกเลี้ยงสาววัยสี่สิบหกที่เพิ่งกลับมาถึงบ้าน และกำลังเดินเข้ามา
 ในห้องโถงใหญ่ก่อนจะขึ้นบันไดไปชั้นบน

“คะ น้องๆ ยังไม่กลับหรือคะพี่พิม”

“รอกคงติดนะ แต่อีกเดี๋ยวก็น่าจะถึงแล้วคะ หนูเมย์ขึ้นไปพักผ่อน
 ก่อนก็ได้ ถ้าคุณพ่อกลับมาแล้วพี่พิมจะให้คนขึ้นไปตาม”

“คะ แล้ววันนี้พี่พิมทำอาหารเองด้วยรีเปล่าคะ เมย์จะได้ลงมาช่วย”

“ไม่ได้ทำเองทั้งหมดหรอก ส่วนใหญ่ป้าจะไม่ทำจ้ะ”

มิรันตีมองคนที่เคยเป็นพี่เลี้ยงของตนเอง ซึ่งกลายมาเป็นแม่ใหม่เมื่อ
 ลิบปีที่แล้วด้วยแววตาชื่นชม พิมพิตรเป็นผู้หญิงสวยและมีการศึกษาดีมาก
 คนหนึ่ง แต่ยอมเป็นเพียงแม่บ้านให้ผู้ชายที่ตนเองรักด้วยความทุ่มเทจน
 หมดหัวใจ ลูกเลี้ยงอย่างเธอยังอดคิดไม่ได้ว่าหากเป็นตนเองจะยอมเสียสละ
 ความฝันส่วนตัวเพื่อความรักได้มากเท่านี้หรือไม่

แม้พิมพิตรจะเคยบอกว่าไม่มีความฝันเรื่องหน้าที่การงานหรือ
 อนาคตจริงจั่ง รู้แต่ว่ามีหน้าที่เรียนให้จบตามที่พ่อกับแม่คาดหวัง หลังจาก
 เรียนจบก็ต้องช่วยงานที่บริษัท แต่เหตุการณ์กลับพลิกผันเพราะเศรษฐกิจ
 ทั่วทั้งยุโรปและอเมริกาตกต่ำ ซึ่งมีผลต่อบริษัทของบิดาที่นำเข้าสินค้าจาก
 ประเทศเยอรมนี ชีวิตจึงพลิกผันกลายเป็นพี่เลี้ยงเด็ก ถึงกระนั้นมิรันตีก็
 ยังรู้สึกว่าการหญิงสาวที่เพียบพร้อมอย่างแม่เลี้ยงมีโอกาสมากมาย ไม่จำเป็นต้อง
 ต้องเป็นหลังบ้านให้พ่อมาয়ลูกติดเช่นพ่อของเธอ

มิรันตีขึ้นไปพักผ่อนบนห้องส่วนตัวแล้วตัดสินใจว่าจะบอกทุกคน
 เรื่องสมัครงานที่บริษัทออร์กาโนเซอร์ ตอนนี้เธอทำหน้าที่เลขา ส่วนตัวให้
 บิดาแต่ไม่สนุกกับงานเท่าใดนัก เพราะต้องการงานที่ใช้ความคิด
 สร้างสรรค์มากกว่างานเลขานุการ

ที่สำคัญการทำงานกับบิดาทำให้มิรันตีรู้สึกอึดอัดตามประสาคนรุ่นใหม่

ใหม่ที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแต่ยังต้องอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของบิดา อีกทั้งอาชีพ
 นักการเมืองก็ไม่ใช่เป้าหมายในชีวิตของเธอ แม้จะอยู่ใกล้ชิดกับบิดามาโดย
 ตลอดแต่กลับไม่เคยซึ่มซับหรือคุ้นเคยกับคนในแวดวงนี้

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น มิรันตีจึงลงไปที่ห้องรับประทานอาหารและ
 พบกับทุกคนในครอบครัวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ยกเว้นคนที่ไปเรียนต่อ
 ที่ประเทศอังกฤษ

“อีกไม่กี่วันนายแม่ก็จะกลับมาแล้วนะคะ” หญิงสาวเอ่ยถึงน้องชาย
 ระหว่างที่แก้ว คนรับใช้ที่ทำงานในบ้านนี้มานานนับสิบปีกำลังตักข้าวใส่จาน
 ให้เจ้านายทุกคน

“ตาแม่ก็กลับมาวันนี้คงอยู่บ้านหลายวันใช้ใหม่หนูแม่” ปราบดาถาม
 ลูกสาวด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น จนคนฟังต่างก็รู้สึกได้ว่าเขาอยากพบหน้า
 ลูกชายมากเพียงใด

“คะคุณพ่อ คงอยู่ถึงหลังปีใหม่นี้แหละคะ”

“เด็ดๆ ดีใจไหม พี่แม่จะมาแล้ว”

“ดีใจสิคะคุณพ่อ”

น้องแป้งยิ้มแก้มแทบปริด้วยท่าที่ไร้เดียงสา ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เป็น
 พ่ออดยิ้มตามไม่ได้ ลูกสาววัยเก้าขวบของเขาดูเหมือนเด็กหญิงน่ารักตามวัย
 ไม่เคยพูดจาหรือแสดงออกถึงความแ่แดดแก่ลมให้เห็นเลย ต่างจาก
 ลูกชายอีกสองคนที่นั่งถัดไป

“แล้วเราสองคนล่ะ ไม่ดีใจเหรอ”

“ดีใจครับ” หนูน้อยต่างวัยตอบแทบพร้อมกัน ก่อนจะยิ้มเป็น
 คนที่หนึ่งตรงหัวโต๊ะจึงอมยิ้มอีกครั้ง เขายังจำได้ว่าสมัยเด็กๆ ลูกชาย
 คนรองที่กำลังจะกลับจากอังกฤษก็ไม่ต่างจากน้องๆ ทั้งสองคนในตอนนี้

“พ่อเห็นเวลาที่พี่แม่กลับมา เราสองคนไปพันแข่งพันขาเขาอยู่ตลอด
 เวลา หรือว่าเดี๋ยวนี้ไม่สนแล้ว” ปราบดาอดตักคอกไม่ได้

“สนสิครับ พี่แม่ก็เป็นไอ้ดอลของผมเลยละ” น้องพีทตอบแข็งขัน

“พี่พีท ปุ่นด้วย” น้องปุ่นไม่ยอมตกกระแสน้ำรีบหันไปบอกพี่ชาย
ตาเป็นประกายด้วยความชื่นตามประสาเด็ก

“หมั่นไส้จริงๆ เพราะมีนายแม่คเป็นไอ้ดอลนี่แหละถึงได้ชน แถมยัง
แกแดดอีกด้วย” พี่สาวคนโตบ่นเบาๆ

ทั้งพ่อและแม่ได้แต่ขำลูกๆ ที่ดูเหมือนว่าจะยังโตไม่พ้นอกพ่อแม่กัน
เลยสักคน แม้แต่ลูกสาวคนโตที่อายุ ๒๖ ปีเต็มแล้ว เพราะ ‘หนูเมย์’
ในสายตาของปราบดากับพิมพิตรายังเป็นเด็กหญิงคนเดิมไม่เคยเปลี่ยน
โดยเฉพาะคนที่ เป็นพ่อแท้ๆ นั้นไม่เคยมองว่าลูกสาวโตเสียที

“คุณพ่อคะ เมย์มีเรื่องจะบอกค่ะ” มิรันตีหันมาหาปราบดาแล้วเอ่ย
เป็นการเป็นงานต่างจากเมื่อครู่นี้

“เรื่องอะไรหรือลูก” ปราบดาเลิกคิ้วเพราะรู้สึกแปลกใจ

“เรื่องที่เมย์เคยปรึกษาคุณพ่อว่าอยากทำงานด้านที่เรียนมาไงคะ”
มิรันตีบอกแล้วก็เห็นว่าบิดานิ่งไปและมีสีหน้าครุ่นคิด ใบหน้าคมคายของ
คนอายุ ๔๙ ปียังคงดูหล่อเหลา แม้จะเป็นหนุ่มใหญ่แต่พ่อของเธอมีรูปร่าง
หน้าตาที่ดูหนุ่มกว่าอายุจริงเพราะใส่ใจดูแลสุขภาพร่างกายเป็นอย่างดี

บางครั้งคนเป็นลูกสาวก็เคยได้ยินใครต่อใครกระเซ้าหรือค่อนข้าง
ว่าเป็นเพราะมีภรรยาเด็ก ปราบดาเลยพยายามทำตัวให้เด็กตามไปด้วย ซึ่ง
มิรันตีเองก็เคยรู้สึกเอนเอียงไปกับหลายๆ เสียงที่เข้าหู แต่สุดท้ายพ่อกลับ
บอกว่าดูแลตัวเองให้ดีเพราะเป็นห่วงทุกคนในครอบครัว และเตรียมตัวให้
พร้อมทำงานทุกๆ วัน

ตอนนี้คนเป็นลูกรู้แล้วว่ากำลังทำให้พ่อคิดหนัก โดยเฉพาะลูกสาว
อย่างมิรันตีที่ปราบดาต้องการเก็บไว้ใกล้ตัวมาตลอด

“หนูเมย์จะออกไปหางานทำหรือลูก”

“ค่ะ” มิรันตีตอบด้วยความมั่นใจ ไม่ลังเลอีกต่อไป “คือ...วันนี้เมย์
ไปสมัครงานมาแล้วค่ะ”

“ที่ไหน” ปราบดาถามเสียงเข้ม แล้วสูดลมหายใจเข้าช้าๆ เพื่อตั้งใจ

ฟังลูกสาวอย่างใจเย็น

“บริษัทเจ พีริเมียร์ ออร์กาไนเซอร์ค่ะ ตำแหน่งครีเอทีฟ”

“พ่อคิดว่าลูกไม่เหมาะกับงานนี้” ปราบดาบอกโดยแทบไม่ต้องคิด

“คุณพ่อคะ งานนี้เป็นความฝันของแม่เลยนะค่ะ” มิรันตีทำเสียง อ่อนหวานเล็กน้อยเพื่อให้ผู้เป็นพ่อยอมใจอ่อนและไม่คัดค้าน

“ความฝันของหนูแม่ก็คือ ไม่ต้องการทำงานกับพ่อต่างหากค่ะ”

ปราบดาดักคอ

“คุณปราบคะ ฟังหนูแม่พูดก่อนดิใหม่” พิมพ์ตราตะแคงสามมี พร้อมกับเตือนให้เขาใจเย็นลง เพราะรู้ว่าถ้าเป็นเรื่องลูก ไม่ว่าจะเรื่องไหน เขามักจะเป็นห่วงเกินกว่าปกติเสมอ โดยเฉพาะลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนอย่าง มิรันตี

“แม่ไม่ได้คิดอย่างนั้นซะหน่อยค่ะ แค่อยากโตเสียที แล้วอีกอย่าง งานของคุณพ่อก็ไม่ค่อยเหมาะกับแม่”

“หมายความว่าหนูแม่ไม่ชอบงานเลขาค่ะ ใช่ไหมคะ” พิมพ์ตราช่วย ไกล่เกลี่ย

“ใช่ค่ะ ที่สำคัญแม่ไม่เคยคิดอยากเอาดีทางการเมือง”

ปราบดาได้ยินส้อมเสียงมันอกมันใจของลูกสาวแล้วได้แต่ส่ายหน้า ใครๆ ก็อยากได้โอกาสนี้ทั้งนั้น แต่ลูกสาวคนสวยของเขากลับพยายามหนี

“แล้วงานครีเอทีฟที่ลูกอยากทำมันดียังไง” ผู้เป็นพ่อถามอย่างเกือบ จนแต่้ม เพราะยังหาเหตุผลมาคัดค้านไม่ได้

“ดีตรงที่แม่อยากทำไงคะ เป็นงานที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ คุณพ่อน่าจะเคยมีเพื่อนเรียนทางด้านอาร์ตบ้างนะค่ะ”

“แต่พ่อเป็นห่วงหนูแม่ ไปตะลอนๆ ทำงานกับใครก็ไม่รู้ คงไม่ใช่งาน ที่นั่งแต่ในออฟฟิศแน่ๆ”

“ก็คงต้องออกไปไหนมาไหนบ้างละค่ะ คุณพ่อไม่ต้องเป็นห่วงนะค่ะ แม่โตแล้วค่ะ” ลูกสาวพยายามเน้นประโยคสุดท้าย เพื่อว่าพ่อจะลืมนะว่า

ลูกสาวคนโตอายุสี่สิบหกแล้ว ไม่ใช่สิบหก

ปราบดาได้ยื่นแล้วอดสายหน้าไม่ได้ ก่อนจะหันไปมองหน้าภรรยา
สุดที่รักเป็นเชิงปริศนา ปรากฏว่าเธอยิ้มบางๆ คล้ายกำลังอ่อนอกอ่อนใจกับ
อะไรบางอย่าง

“ให้หนูเมย์ลองทำงานที่แถวักดูสักหน่อยก็ได้นะคะ” พิมพิตรแอบอก
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่ปราบดากลับถอนหายใจอีกหน

“พิมเห็นด้วยกับหนูเมย์?”

“ค่ะ” พิมพิตรตอบพร้อมกับพยักหน้า “เด็กๆ สมัยนี้มีความฝืนของ
ตัวเองกันทั้งนั้นซึ่งเป็นเรื่องดี อย่างน้อยชีวิตก็มีเป้าหมาย”

ปราบดาจำต้องนั่งต่อเหตุผลของภรรยาสาวที่อายุห่างกันถึงสิบสามปี
ดูเหมือนเธอจะเข้าใจเด็กๆ มากกว่าเขาโดยเฉพาะมิรันตี อาจเป็นเพราะอายุ
ห่างกันไม่มากนัก พิมพิตรอายุมากกว่าลูกสาวคนโตของเขาแค่สิบปีเท่านั้น

“ไม่เหมือนพิม เมื่อก่อนแทบไม่เคยคิดฝืนอะไรเลย พ่อแม่บอกให้
เรียนอะไรก็เรียนตามนั้น”

“ดีแล้วละครับ ถ้าพิมฝืนเยอะเยาะคงไม่ได้มาเป็นพี่เลี้ยงให้เด็กๆ
แถวนี้แน่ๆ”

“แล้วคุณพ่อก็ต้องแย่งแน่ๆ” มิรันตีได้จิ้งหะเอ่ยแทรก เพราะรู้ว่า
ตอนนั้นบิดาของตนเองหลงรักพี่เลี้ยงคนสวยอย่างถอนตัวไม่ขึ้น จนรีบ
รวบรัดหาทางหมั้นหมายเอาไว้ก่อน โดยใช้แผนการบางอย่างที่ลูกสาวยัง
ต้องอึ้งเมื่อรู้ความจริงในภายหลัง

ปราบดาเห็นว่าภรรยาทำหน้าที่ชัดเจนน้อยที่เข้ากับลูกสาวช่วยกัน
รำลึกความหลัง ใบหน้าสวยหวานของเธอยังคงงามแทบไม่เปลี่ยนไปจากเดิม
แม้แต่ดวงตาสดใสก็ยังคงอ่อนโยนดังเดิม ถึงกาลเวลาจะผ่านมาแล้วนับ
สิบปี แต่ไม่สามารถพรากความสดใสสวยงามไปจากพิมพิตราได้เลย

“อย่าเพิ่งเปลี่ยนเรื่องสิหนูเมย์” ปราบดาหันกลับมาทูลูกสาวแล้วทำ
เสียงเข้มขึ้น จึงเห็นว่าหน้าหวานๆ ของลูกสาวที่ปกพาคความมั่นใจมาเต็มร้อย

กำลังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้จนเขาต้องรีบดักคอ “จะทิ้งพ่อไปทำงานกับคนอื่น โดยอ้างว่าทำตามความฝันใช่ไหม”

“คุณพ่อขา...” มิรันตีลากเสียงยาวกว่าปกติ เมื่อบิดาสุดหล่อและหวงลูกสาวเป็นที่สุดยังไม่ยอมง่ายๆ

“ไม่ต้องทำเสียงแบบนี้ พ่อไม่ใจอ่อนง่ายๆ หรือก” ปราบดาแสรังทำเสียงดู ขณะที่โบหน้าคมคายกึ่งยิ้มกึ่งบึ้ง

“ทำไมล่ะคะ เมย์โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ขอเป็นตัวของตัวเองบ้างไม่ได้หรือคะ”

“พ่อมีงานให้หนูเมย์ทำเยอะแยะ ไม่จำเป็นต้องไปทำงานทำเลยตลอดชีวิต อยู่กับพ่อนี้แหละดีที่สุด”

เมื่อพ่อเอ่ยอย่างเผด็จการ ลูกสาวจึงย่นจมูกนิดๆ แล้วส่งสายตาทหาตัวช่วยที่มักจะช่วยได้เสมอ นั่นก็คือแม่เลี้ยงสาวคนสวยนั่นเอง

“คุณปราบคะ พุดแบบนี้ฟังดูเผด็จการไปหน่อยนะคะ” ภรรยาสาวรีบสะกิดเตือน

“นั่นสิครับคุณพ่อ” น้องพีทเอ่ยแทรกหลังจากนั่งฟังอยู่นาน

“ไม่ใช่เรื่องของเด็กกะตาทิท” ปราบดาหันไปเอ็ดลูกชายจอมซน ก่อนจะหันไปทางภรรยา “พิมพ์เข้าข้างหนูเมย์ตลอดเลย”

“พีทพิมพ์ไม่ได้เข้าข้างเมย์ซะหน่อย คุณพ่อเผด็จการจริงๆ แคกลัวเมย์ไปเจอหนุ่มๆ ก็เลยจะไม่ยอมให้ไปไหนใช่ไหมล่ะคะ” มิรันตีดักคอผู้เป็นพ่ออย่างรู้ทัน

“หนูเมย์... ไม่มีพ่อคนไหนหรอกที่ไม่หวังลูกสาวเรื่องนี้”

“แต่เมย์อายุยี่สิบหกแล้วนะคะ ปานนี้ยังไม่มีโอกาสเจอใครเลย มีหวังได้ขึ้นคานแน่ๆ”

ลูกสาวบ่นแบบไม่จริงจังนัก แต่คนเป็นพ่อก็ถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใ้ว่าเขาจะไม่อยากให้มีรันตีเป็นฝั่งเป็นฝา ทว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการเข้าตาเขาเลยแม้แต่คนเดียว คนที่เหมาะสมและคู่ควรกับ ‘หนูเมย์’

ลูกสาวคนโตของบ้านตรงคฤหาสน์ต้องผ่านเกณฑ์ที่ผู้เป็นพ่อตั้งไว้เท่านั้น

“สรุปว่าที่อยากออกไปหางานทำ เพราะอยากเจอพวกหนุ่มๆ หรือ ลูก”

“เอ่อ...ปะ...เปล่าค่ะ” มिरันตีตอบตะกุกตะกัก กระจกเกินกว่าจะยอมรับว่าอยากเจอหนุ่มๆ และอยากมีคู่กับเขาเสียที อีกทั้งแววดาตุๆ ของพ่อก็ทำให้หายใจไม่ค่อยสะดวกขึ้นมาเสียเลย “เมย์ไม่ได้อยากเจอใคร แค่อยากทำงานค่ะคุณพ่อ”

“เอาอย่างนี้ละกัน พ่อจะให้หนูเมย์ลองออกไปทำงานสักหนึ่งปี แล้วหลังจากนั้นเราค่อยมาคุยกันอีกทีว่าเป็นยังไง แบบนี้ยังจะว่าพ่อเผด็จการอีกรึเปล่า” ปราบดายื่นข้อเสนอและถามลูกสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมอ่อนใจ

“เมย์ขอโทษค่ะ” มिरันตีทำเสียงคล้ายสำนึกผิด เพราะรู้ว่าเวลาคู่กับคนที่ทำงานเป็นผู้บริหารระดับประเทศต้องวางตัวอ่อนน้อมเข้าไว้ แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นบิดาของตนเองก็ตาม แต่สุดท้ายก็ไม่อาจเก็บงำความกังขาไว้ได้ “แต่ว่า...ทำไมต้องมีกำหนดเวลาด้วยค่ะ”

“เอาเถอะนำหนูเมย์ คุณพ่ออนุญาตก็ดีแล้วค่ะ” ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางมาตลอดรีบบาททางจบเรื่อง ก่อนจะกลายเป็นหนังยาวและทำให้บรรยายกาศในครอบครัวอึมครึมอีกหลายวัน

“ขอบคุณค่ะคุณพ่อ” มिरันตีรีบตอบรับตามคำแนะนำแล้วหันไปขอบคุณผู้ที่เป็นคนกลาง “ขอบคุณพี่พิมพ์ด้วยค่ะ”

“แล้วบริษัทเจ พีริเยอร์ ออร์กาไนเซออร์ ทำธุรกิจด้านนี้มานานแค่ไหน หรือเพิ่งเปิดใหม่” ปราบดาเริ่มสนใจบริษัทที่ลูกสาวเพิ่งสมัครงานเหมือนลูกสาวบ้านทั่วไปโดยไม่มีเส้นสายใดๆ ซึ่งคิดแล้วคนเป็นพ่อก็อดภูมิใจไม่ได้

“เปิดมานานแล้วค่ะ แต่ได้ยืมว่าเพิ่งเปลี่ยนผู้ถือหุ้นรายใหญ่เพราะถูกเทกโอเวอร์เมื่อปลายปีที่แล้ว เป็นบริษัทออร์กาไนเซออร์ที่มีชื่อเสียงระดับต้นๆ ในไทยค่ะ”

“ถ้ากิจการดีทำไม่ถึงเปลี่ยนมือเสียละ” บิดายังคงสงสัย แต่ถามด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนักเพราะไม่เคยสนใจหรือมีความรู้ด้านนี้มาก่อน อีกทั้งยังคิดว่าถึงบริษัทนี้จะไปไม่รอด ตนเองก็สามารถดึงตัวลูกสาวกลับมาทำงานในตำแหน่งเลขานุการได้เหมือนเดิม

“เมย์ไม่ทราบรายละเอียดชัดเจนค่ะ รู้แต่ว่านายทุนรายใหม่เงินหนาถึงเจสิริ พีเรียร์ ออร์กาไนเซชันจะมีชื่อเสียงระดับประเทศแต่ใช้ว่าจะไม่มีคู่แข่งนี่คะ อาจจำเป็นต้องปรับตัวสู้กับคู่แข่งซึ่งต้องใช้เงินลงทุนสูง” มิรันตีให้เหตุผลด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานอย่างคนที่มีภูมิความรู้ ซึ่งดูไม่ค่อยเข้ากับหน้าหวานๆ ใสๆ ที่เหมือนไม่รับรู้อะไรนอกจากเรื่องความสวยความงามเท่านั้น

“ตอนนี้หนูเมย์ของพ่อพร้อมบินแล้วใช้ไหม”

“ไม่ได้บินไปไหนหรอกค่ะ ยังอยู่กับคุณพ่อที่นี้ทุกวันเหมือนเดิม”

ลูกสาวตอบแบบเอาใจพ่อเป็นพิเศษ

ปราบดายิ้มนิดๆ ก่อนจะสายหน้าซำๆ เหมือนไม่ค่อยเห็นด้วยกับคำปลอบใจของลูกสาวสุดที่รัก เมื่อหันไปสบตากรรยาเขาก็มีกำลังใจมากขึ้น แม่พิมพ์ิตราจะไม่ได้พูดอะไรออกมาแต่เขาอ่านแวตตาของเธอออกว่ากำลังบอกให้เชื่อใจลูกสาว และควรปล่อยให้ลูกเรียนรู้โลกกว้างเสียที

หลังรับประทานอาหารเช้าเย็นปราบดาขอตัวขึ้นไปพักผ่อนเพราะเหนื่อยมาทั้งวัน ส่วนพิมพ์ิตราตามไปดูเด็กๆ ทำการบ้านสักพักแล้วจึงกลับมาที่ห้องส่วนตัวซึ่งมีคนรออยู่

เมื่อเปิดประตูห้องนอนเธอก็เห็นว่าสามีนั่งดูรายการข่าวต่างประเทศอยู่ที่โซฟาตัวยาว ปราบดาจึงรีบวาดแขนเพื่อให้เธอนั่งลงข้างๆ

“รอนานไหมคะ”

“เกือบหลับเลยละครับ”

“พิมพ์ิตราไปแป็บเดียวเองค่ะ” ภรรยาท้วงอย่างหมั่นไส้เพราะเพิ่งจะหิวค้ำ

อีกทั้งยังรู้สึกว่ามีประชดด้วยความน้อยใจ ทั้งที่เธอเพิ่งกลับมาจากดูแลลูกๆ

“ผมมีเวลาน้อยนี่ครับ วันๆ วุ่นอยู่นอกบ้าน” เขาทำเสียงออกอ่อนแบบขอความเห็นใจ ก่อนจะกอดร่างบางหลวมๆ เหมือนที่เคยทำมาตลอดสิบปี “เด็กๆ ทำการบ้านอยู่หรือครับ”

“ค่ะ” พิมพิตราตอบแล้วเอนตัวเข้าหาสามี

“ระยะนี้ผมทั้งยุ่งทั้งเหนื่อยจนไม่มีเวลาดูแลลูกๆ เลย เดี่ยวผมจะไปส่งลูกเข้านอน”

“ไม่เป็นไรค่ะ เด็กๆ เริ่มโตกันแล้ว พวกแกเข้าใจว่าคุณพ่อต้องทำงาน ถ้าคุณปราบเหนื่อยก็พักผ่อนเถอะค่ะ” พิมพิตราบอกพร้อมกับเงยหน้ามองสามีด้วยแววตาอ่อนโยนเพื่อให้กำลังใจ

“ผมยังไม่เลิกคิดเรื่องหนูเมย์เลยนะ ขึ้นมาอาบน้ำ นั่งดูทีวีก็ยังคงคิดว่าตัดสินใจถูกแล้วหรือที่ปล่อยให้ลูกสาวออกไปทำงานข้างนอก”

“โธ่...คุณปราบคะ หนูเมย์โตแล้วนะคะ อีกไม่นานก็อาจจะแต่งงานออกเรือน...” ฝ่ายภรรยาชะงักเมื่อเห็นสีหน้าเคร่งขรึมของสามี

“ตอนนี้หนูเมย์มีใครริเปล่า” ปราบดาถามเสียงขรึม สีหน้าครุ่นคิด ทั้งที่รู้ว่าการมีคู่เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้คนที่เกิดมาบนโลกนี้

“เอ่อ...คงไม่มีหรือค่ะ ผมแค่พูดตามที่เคยเห็น พอถึงเวลาไม่ว่าใครก็ต้องมีคู่กันทั้งนั้น ก่อนหน้าจะเจอคุณปราบ ผมก็ไม่คิดว่าจะแต่งงาน แต่สุดท้ายก็แต่งงานไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจ”

“ตกลงว่าผมรบรัดให้ผมต้องแต่งงานใช่ไหม”

“เปล่าค่ะ...แค่เปรียบเทียบกับให้ฟัง”

“ถ้าไม่รีบแต่งงานตอนนั้น ผมก็แก่ลงทุกทีๆ พอถึงวันแต่งงานมีหวังช่างภาพในงานต้องรีทัชหน้าผมมือเป็นระวิงแน่ๆ” ปราบดาเอ่ยกลั้วหัวเราะคล้ายอารมณ์ดีขึ้นเมื่อนึกถึงความหลังราวสิบปีที่ผ่านมา

“คุณปราบไม่เห็นแก่เลยนี่คะ ทุกวันนี้ก็ยังคงดูเหมือนเดิม” พิมพิตรา

ไม่ได้พูดเพื่อเอาใจ แต่สามีของเธอดูไม่แก่จริงๆ เมื่อเทียบกับหนุ่มใหญ่วัยเดียวกันที่ส่วนใหญ่รูปร่างหน้าตาวิ้งล้าหน้าไปไกลหลายช่วงตัว

“ผมจะห้าสิบแล้วนะพิมพ์ นี่ยังอดคิดไม่ได้เลยว่าคุณจะเป็นริเปลาที่ได้อยู่กับคนแก่ เพราะคุณดูเหมือนเดิม บางคนยังคิดว่าพิมพ์เป็นที่สาวหนุ่มเมย์เลยใช้ไหม”

“จะสนใจเรื่องอายุทำไมคะ ขอแค่เรามีสุขภาพแข็งแรงก็พอแล้ว ถ้าคุณปราบแก่ลง พิมพ์ก็แก่ด้วยเหมือนกัน เรื่องเกิดแก่เจ็บตายไม่มีใครหนีพ้นหรอกค่ะ”

“ขอบคุณนะครับที่คอยให้กำลังใจผมมาตลอด...ทุกเรื่อง ถ้าเราไม่ได้เจอกัน ผมไม่ได้พิมพ์มาเป็นภรรยา ก็ยังไม่รู้เลยว่าชีวิตผมจะเป็นยังไง” เขาบอกพร้อมกับจ้องตากลมโตที่ยังคงสดใสไม่แปรเปลี่ยนด้วยความซาบซึ้งใจ

“ไม่มีพิมพ์ คุณปราบก็มีคนอื่นได้นี่คะ ก่อนหน้านั้นก็เคยมี...” เสียงของพิมพ์พิตรหายไ้ เพราะเขาเตะริมฝีปากไม่ให้พูดต่อ

“แต่ตอนนี้ผมมีคุณคนเดียว อย่าพูดถึงใครอื่นอีกเลยนะครับ คุณเป็นผู้หญิงที่ดีที่สุดในชีวิต ผมถึงได้บอกไปว่าไม่รู้ชีวิตจะเป็นยังไงถ้าไม่ได้เจอคุณ”

“คุณปราบ...พิมพ์ขอโทษค่ะ” พิมพ์พิตรพูดเสียงเบา ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้สามีด้วยความรู้สึกผิด แต่เขาจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอเสียก่อน

“ผมไม่รู้ว่าคุณพูดอย่างนั้นเพราะอะไร แต่ผมแอบคิดเข้าข้างตัวเองว่าพิมพ์หวงผม”

“อยากให้เห็นจริง ๆ ไหมล่ะคะ” ภรรยาสาวถามก่อนจะค้อนนิตๆ ด้วยความหมั่นไส้

“อยากสิ ผมเห็นคุณทำเฉยๆ จนไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วคุณรักผมริเปลา”

“อยู่กันมาสิบปี ไม่รักก็บ้าแล้วละคะ” พิมพ์พิตรพูดแล้วหัวเราะคิกจนสามียิ้มตาม

ไม่ว่าจะนานแค่ไหน เธอก็ยังเหมือนเดิมทั้งคำพูดและกิริยาอ่อนโยน

น่ารัก ซึ่งเขามั่นใจว่านั่นเป็นตัวตนที่แท้จริงของเธอ ไม่ใช่การเสแสร้งเพียงเพื่อให้สามีรู้สึกรักใคร่ชื่นชม พิมพิตราเป็นภรรยาที่ดีพร้อมสมบูรณ์แบบสำหรับผู้ชายอย่างปราบดา ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความต้องการของชายอื่นก็เป็นได้ แต่เธอดีที่สุดในสำหรับเขาและครอบครัว

“ทำไมพิมถึงรักผมล่ะ ในเมื่อคุณอาจจะมัวตัวเลือกอีกเยอะ”

“แล้วคุณปราบรักพิมรีเปล่านั้น” เธอถามแล้วรอคำตอบจากเขา ก็เห็นว่าเขานิ่งไปชั่วอึดใจก่อนจะโน้มใบหน้าเข้ามาหาแล้วประทับริมฝีปากที่หน้าผากของเธออย่างรักใคร่เพื่อยืนยัน

“รักสิครับ ผมบอกคุณตั้งล้านครั้งแล้วละมั้ง”

“นั่นแหละค่ะ คือคำตอบว่าทำไมพิมถึงเลือกคุณ”

ปราบดาพยักหน้าช้าๆ คำตอบของภรรยาทำให้เขาระลึกถึงคำกล่าวของ แบริด พิตต์ ดาราฮอลลีวูดชื่อดังที่มีคนแชร์ทางโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างมากมาย

เธอไม่สบาย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอเพราะปัญหาเรื่องงาน ชีวิตส่วนตัว ความล้มเหลวของเธอ และเรื่องลูกๆ น้ำหนักเธอลดไป ๓๐ ปอนด์ จนเหลือประมาณ ๙๐ ปอนด์ เธอผอมมากและร้องไห้เป็นประจำ เธอไม่มีความสุข ปวดหัว เจ็บหน้าอก และปวดหลังอยู่เสมอ นอนไม่หลับ มั่งง่วงแล้วหลับในตอนเช้า และรู้สึกเหนื่อยง่ายมากในเวลากลางวัน

ความล้มเหลวของเราใกล้ถึงจุดแตกหัก ความสวยงามของเธอ อันตรธานไปหมด เธอมีถุงใต้ตา และไม่สนใจดูแลตัวเองเลย เธอไม่รับงานแสดงใดๆ ทั้งสิ้น ผมสิ้นหวังในตัวเธอและคิดว่าเราคงต้องหย่ากันในไม่ช้า

...แต่แล้วผมก็คิดขึ้นมาได้ ผมมีเธอซึ่งเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก เธอเป็นที่ชื่นชอบของคนกว่าครึ่งโลก และผมเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เธออนุญาตให้นอนและกอดเธอได้

ผมจึงเริ่มให้ดอกไม้ กอดจูบ และยกย่องชมเชยเธอ ทำให้เธอเซอร์ไพรส์และดีใจทุกเวลา ผมให้ของขวัญเธอมากมายและมีชีวิตอยู่เพื่อเธอ

คนเดียว ผมพูดยกย่องเธอในที่สาธารณะ ทำทุกอย่างที่เธอต้องการ ยกย่องให้เกียรติเธอต่อหน้าเธอและเพื่อนๆ ของเรา คุณคงไม่เชื่อเลยว่าตอนนี้เธอเป็นดั่งดอกไม้ที่สวยงาม เธอรู้สึกดีขึ้น น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น ไม่มีอาการวิตกกังวล และรักผมมากกว่าเมื่อก่อนเสียอีก ผมไม่เคยรู้เลยว่าเธอจะรักผมได้มากถึงขนาดนี้

...ภรรยาฉันไม่ใช่คนอื่นไกล เป็นภาพสะท้อนของสามีนั่นเอง ถ้าคุณรักภรรยาอย่างสุดหัวใจ เธอก็จะรักคุณจนหมดหัวใจเช่นกัน

หลายปีมานี้ปราบดาพยายามปรับตัวให้เข้ากับกระแสสังคมและวัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่เปลี่ยนไป เขาจึงสนใจข่าวสารข้อมูลในโลกอินเทอร์เน็ตเพื่อไม่ให้ตนเองล้าหลังจนคุยกับใครไม่รู้เรื่อง แม้แต่ภรรยาและลูกๆ เมื่อเห็นข้อความหนึ่งที่มีคนกดไลก์และแชร์ด้วยรู้สึกโดนใจ เพราะหลายๆ คู่อาจกำลังเจอปัญหาเช่นเดียวกับดาราดังผู้นี้ ส่วนเขาประทับใจคำกล่าวข้างต้นเพราะเห็นด้วยและเชื่อว่าเป็นอย่างนั้นจริง

“คุณปราบไม่ต้องวิตกเรื่องหนูเมย์จนเกินไปหรอกค่ะ แก่เป็นเด็กฉลาดดูแลตัวเองได้ค่ะ”

“ผมเห็นพิมพ์พูดเรื่องแต่งงานออกเรือน เลยคิดว่าหนูเมย์มีหนุ่มๆ มาติดพันเสียอีก”

“เรื่องหนุ่มๆ ก็พอมีเข้ามาอยู่แล้วค่ะ หนูเมย์โตเป็นสาวสวยขนาดนี้ ยังไงก็ต้องมีคนสนใจอยู่แล้ว แต่ปกติมีเรื่องอะไรหนูเมย์มักจะคุยกับพิมพ์เพราะแก่ไว้ใจพิมพ์”

“แล้วแกเคยคุยเรื่องใครให้พิมพ์ฟังบ้างรึยังครับ”

“พูดถึงแต่เพื่อนๆ ค่ะ สรุปคือไม่มีใครเป็นพิเศษ ส่วนหนุ่มๆ ที่เคยมาคุยด้วยก็เสียบหายไปหมด เป็นเพราะคุณปราบนั้นแหละที่คุมลูกสาวแจใครจะกล้าล่ะค่ะ” ที่ปรึกษาของพ่อและลูกสาวกลับมาที่ต้นตอของสาเหตุอีกจนได้

“ก็ผมเป็นห่วงลูกเลยอยากให้อยู่ใกล้ๆ ตัว” ปราบดารีบแก้ตัว

“หนูเมย์ก็ด้วยค่ะ แก่ไม่ค่อยสนใจใครจริงจังถึงยังไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนเสียที่ ตั้งหน้าจะทำแต่งงาน แต่ถ้าให้พิมสรูปจริงๆ ก็ต้องบอกว่าเป็นเพราะคุณปราบที่ทำให้หนูเมย์ไม่กล้าคบใคร แก่รู้เต็มอกว่าพ่อหวงลูกสาวก็เลยเกรงใจไงคะ”

“ผมไม่ได้หวงลูกจนไม่ลืมหูลืมตานะ” ผู้เป็นพ่อยังไม่วายบายเบี่ยงไม่ยอมรับ “ผมแค่อยากให้คุณดูให้นานๆ ก่อนจะตัดสินใจเลือกใคร”

“พิมเข้าใจค่ะ แต่จนทุกวันนี้ยังอดสงสัยใครบางคนไม่ได้”

“ใครหรือครับ”

“มาร์ค เพื่อนพิมไงคะ”

“อ้อ...” บิดาของหญิงสาวอายุยี่สิบหกพยักหน้าช้าๆ เพราะระลึกได้ทันทีว่าเป็นใคร

มาร์คส์เคยไปมาหาสู่ที่บ้านนี้เป็นระยะเวลาานาน จึงไม่มีใครลืมหยา่ง่ายๆ ปราบดาอย่างจำชายหนุ่มลูกครึ่งได้ดี เขาเสียบหายไปหลายปีเพราะผิดหวังที่มีรันตีไม่ยอมมารับหมั้น

ครั้งนั้นปราบดาไม่เห็นด้วยที่ลูกสาวรีบตัดสินใจผูกมัดกับใครทั้งที่เพิ่งจะอายุ ๒๐ ปี จึงตัดทอนเรื่องหมั้น ซึ่งน่าแปลกใจที่ ‘หนูเมย์’ ไม่ดื้อแพ่งกับพ่อ โดยบอกมาร์คส์ว่ายังไม่อยากถูกผูกมัดเพราะเธอยังไม่แน่ใจในตัวเอง และอยากให้ต่างฝ่ายต่างมีอิสระต่อกัน ที่ผ่านมามาเธออาจทำให้เขาเข้าใจผิดด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มผู้นั้นจึงห่างหายไปจากชีวิตของทุกคนในครอบครัวดุรงคฤทธิ

หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ได้ข่าวจากภรรยาว่าหนุ่มลูกครึ่งเดินทางไปเรียนต่อที่ประเทศเยอรมนี และไม่มีใครได้ข่าวคราวมาร์คส์อีกเลยนานถึงหกปีเต็ม

แต่เรื่องที่น่าแปลกใจสำหรับปราบดาและภรรยาก็คือ มีรันตีไม่เคยเอ่ยถึงมาร์คส์ให้ใครได้ยินอีกเลยนับตั้งแต่เลิกกันไป ทั้งที่ผู้เป็นพ่อมั่นใจว่าลูกสาวไม่มีวันลืมหูลืมผู้ชายคนนั้นง่าย ๆ อย่างแน่นอนเพราะรู้จักคุ้นเคยกัน

มานาน

“ตอนนี้อยู่ที่เยอรมนีใช่ไหม”

“กลับมาไทยได้สักพักแล้วค่ะ เขาโทร. หาพิมสองครั้งแต่ยังไม่เคยพบหน้าค่าตากันเลย เขาแค่โทร. มาทักทาย พิมเองก็เกรงใจเขาเรื่องเก่าๆ เลยไม่กล้าถามหรือพูดอะไรมาก เพราะไม่แน่ใจว่าทุกวันนี้เขาลืมเรื่องหนูเมย์หมดแล้วหรือยัง เหมือนอย่างที่หนูเมย์ลืมเขาไปแล้ว” พิมพิตราพูดถึงเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงเศร้าลงเล็กน้อย

“ผมว่าเขาน่าจะทำได้แล้ว หรือเปลวๆ อาจจะมีผู้หญิงคนใหม่ไปแล้วก็ได้” ปราบดาสรุปเอาเองเพื่อความสบายใจของตนเองและคนฟัง

เขาไม่ได้รังเกียจเด็ดฉันท์มาร์คัส แม้จะรู้สึกไม่สนิทใจที่อีกฝ่ายเป็นลูกครึ่ง คนที่เคยไปอยู่เมืองนอกหลายปีและคบค้ากับฝรั่งมั่งค้ำมาก่อนย่อมรู้ว่าลูกสาวเหมาะกับวัฒนธรรมตะวันตกหรือไม่ แต่ตอนนั้นเขาเป็นห่วงลูกจริงๆ จึงไม่เห็นด้วยเรื่องหมั้นหมาย แล้วปรากฏว่ามีวันที่คิดตรงกับพ่อเสียด้วย ปราบดาขยับอดแปลกใจจนถึงทุกวันนี้ไม่ได้ ที่เรื่องราวครั้งนั้นจบลงง่ายกว่าที่คิดอย่างไม่น่าเชื่อ